

6444

1924

1927

Корн

НОВЕ МИСТЕЦТВО

№ 21

1924
24 серп

„Березіль“ — „Джіммі Гіггінз“

Король Георг—Крушельницький, президент Біальсон—Масла, Джіммі—Гіггінз

НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

87751

КРАСВИЙ ВІДДІЛ ВУФКУ

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телеф.: 20-96 і 15-85

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

3 вівторка 25 жовтня

1-й
ім. К. ЛІБКНЕХТА
вул. К. Лібкнехта
Каса з 5 год.

2-й
ім. КОМІНТЕРНА
вул. 1-го травня
Каса з 4 год.

3-й
ЧЕРВОНИЙ МАЯК
Сергіївський майдан
Каса з 4 год.

4-й
ім. К. МАРКСА
вул. Свердлова
Каса з 5 год.

5-й
ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО
вул. Свердлова
Каса з 5 год.

В робітничих
районах
6-й
„ЖОВТЕНЬ“
вул. Жовтневої Ре-
волюції. № 32
(кол. Москалівська)

7-й
ПРОЛЕТАРІЙ
(кол. Современный)
ріг Кладовищенської
та Гівської вулиць
Каса з 4 год.

за Лермонтовим

КНЯЖНА МЕРІ

за Лермонтовим

Величезний успіх!!!

Другий тиждень!!!

ПРИГОДИ Д'АРТАНЬЯНА

за уч. Дугласа Фербенкса

Найкращий фільм

Дугласа Фербенкса

БАГДАДСЬКИЙ ЗЛОДІЙ

3-я Серія

БОГИНЯ

3-я серія

ДЖУНГЛІВ

НАМУС

25, 26, 27

28, 29, 30

РЕВАНШ КЕНТА

ПОВІЯ

ПОВІЯ

НАЩАДКИ ПИРАТІВ

**ХАРКІВСЬКА
ДЕРЖАВНА
ОПЕРА**

РИМАРСЬКА, 21

Телефон 1—26.

Вівторок 25 жовтня **Серія В.**

ЧІО-ЧІО-САН

Опера на 4 дії

Четвер 27 жовтня **Серія Г.**

А І Д А

Опера на 4 дії 7 карт.

Субота 29 жовтня **Серія Б.**

ВІЛЬГЕЛЬМ ТЕЛЬ

Опера на 4 дії

Середа 26 жовтня **Серія Д.**

ЄВГЕН ОНЕГІН

Опера на 3 дії 7 карт.

П'ятниця 28 жовтня **Серія Е.**

ЧІО-ЧІО-САН

Опера на 4 дії

Неділя 30 жовтня **Серія А**

ФАУСТ

Опера на 5 д. 9 кар.

Х А Р К І В

**ДЕРЖАВНЕ
КОНЦЕРТОВЕ
БЮРО**

ПОНЕДІЛОК 31 ЖОВТНЯ

**ВІДБУДЕТЬСЯ ТРЕ-
ТІЙ АБОНЕМЕНТНИЙ
ВЕЛИКИЙ АКАДЕМІЧН.
СИМФОНІЧНИЙ**

СЕЗОН 1927-28 р.

**ТЕАТР
ДЕРЖАВНОЇ
ОПЕРИ**

К О Н Ц Е Р Т

ДИРИГЕНТ—
ЗАСЛ. АРТ.

СОЛІСТ

Арнольд МАРГУЛЯН

ЕГОН ПЕТРІ (БЕРЛІН)

Квитки, що залишились від абонементів продається в касі театру

**ДЕРЖАВНИЙ ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР**

„БЕРЕЗІЛЬ“

Вул. Лібкнехта 9.
Тел. 1—68.

Вівторок 25 жовтня

Ш П А Н А

Ексцентриjada на 10 показів

Середа 26 жовтня

ЯБЛУНЕВИЙ ПОЛОН

драма на 13 епізодів

Четвер 27 жовтня
КОРОЛЬ БАВИТЬСЯ
мелодрама на 4 дії

П'ятниця 28 жовтня
МІКАДО
оперета на 5 дії

Субота 29 жовтня
ЯБЛУНЕВИЙ ПОЛОН
Закрита вистава

Неділя 30 жовтня

М І К А Д О Оперета на 5 дій

Початок о 8 год. веч.

Квитки продають з 11 до 2 год.—від 5 до 8 год.

**КИІВСЬКА
ДЕРЖАВНА АКАДЕ-
МІЧНА ОПЕРА**

Телефони № 3—88, 18—66

Вівторок 25 жовтня Серія А.

А І Д А

Опера на 4 дії

Четвер 27 жовтня Серія Б.

Євген Онегін

Опера на 3 дії, 7 к.

Субота 29 жовтня

Тарас Бульба

Опера на 5 дії, 7 к.

Середа 26 жовтня

Тарас Бульба

Опера на 5 дій 7 к.

П'ятниця 28 жовтня

А І Д А

Опера на 4 дії

Неділя 30 жовтня

Лебедине озеро

Балет на 4 дії

**ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР**

Ім. І. ФРАНКА

Директор театру

І. Грузінов

Гол. адміністр.

Н. Радлевич

Адміністратор театру

Л. Левченко

ТЕАТР ім. ЛЕНІНА (КИЇВ, майдан Спартак № 2
Телефон 8-55)

Четвер 27, П'ятниця 28, Субота 29, Неділя 30 жовтня

ДЖУМА МАШІД

Драма на 4 дії 6 картин Г. Венеціанова

Переклад О. Юрського

Постановка Засл. режис. РСФРР М. Попова

Режисер Д. Шклярський

Музика композитора Н. Прусліна

Організація слова Ф. Гаєвський

Оформлення та костюми М. Драк

Виставою керує О. Пономаренко

25 жовтня Генеральн. проба ДЖУМА МАШІД

26 " Закрита вистава для учнів ЛКСМУ

**ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ТА ВИМАГАЙТЕ
ІЛЮСТРОВАННИЙ ТИЖНЕВИК**

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

вид. Відділу Мистецтв УПО

Журнал містить статті в справах театру, образотворчого мистецтва музики, кіно, поезії, фейлетони, рецензії, мистецьку, хроніку і програми всіх Харківських театрів

Передплата на 1 рік 8 карб. — коп.

„ „ 1/2 „ 4 „ 50 „

„ „ 3 міс. 2 „ 75 „

Ціна одного примірника 20 коп.

Редакція і контора: Харків, вул. Карла Лібкнехта, № 9. Телефон № 1-68.

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта, б. № 9.
Телефон № 1-68.

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 21 (62)

25 ЖОВТНЯ

1927

Підсумки мистецького конкурсу до 10 роковин Жовтневої Революції

Організовані НКО конкурси на літературні, музичні й драматичні твори до 10 роковин Жовтневої Революції закінчилися. 15 жовтня пленум журі конкурсу, заслухавши висновки окремих конкурсних секцій та де-які твори визначені для преміювання, присудив премії за кращі твори з усіх галузей мистецтва.

Порівнюючи Жовтневий конкурс на мистецькі твори з попередніми, передовсім треба сказати, що він свідчить про наш загальний культурний зріст.

Цього разу не було того надмірного припливу на конкурс творів низької або ніякої мистецької кваліфікації, що завантажував попередні конкурси, особливо конкурси на драматичні твори. Конкурс зібрав тільки 53 п'єси, 70 новел і повістей (закритий), 8 музичних творів складніших форм (2 симфонії, а решта увертюри й фантазії), 21 хор і 5 романсів. Тим часом з тієї невеликої, порівнюючи до попереднього, кількості творів маємо 15 премійованих: на музичний сектор припало шість премій, на літературний вісім і на драматичний одна.

Ці дані про значне підвищення мистецького рівня творчості в усіх галузях дають нам право констатувати дуже радісний факт — українське мистецтво за останніх кілька років ступило далеко наперед. Проте одночасно ми мусимо позначити не однаковий зріст на кожній окремій мистецькій ділянці.

Дані преміювання показують найбільшу кількість премій для літератури, середню для музики й найменшу для драматичних творів.

Отже, коли взяти на увагу, що література найрозвиненіша й найбагатша у нас мистецька галузь, і що для неї система преміювання передбачала премії по

чотирьох магістралях: повість, новела, поема, вірш, тоді як для музики по трьох магістралях: симфонія, хор, романс, а для драматичних творів тільки по одній магістралі, то на першій місці, що до темпу розвитку, мусимо поставити музику а не літературу.

На цій ділянці українського мистецтва прогрес справді маємо поважний і йде він по двох напрямках. По-перше дані Жовтневого конкурсу говорять за пересунення центру ваги в нашій музиці на твори складнішої форми, по-друге про значне підвищення кваліфікації українських композиторів. Супроти попередніх конкурсів, що давали нам майже виключно твори малих форм — хори та романси, Жовтневий конкурс дав з 8 музичних творів складнішої форми — чотири премійованих. Такий стан річей що до музики не несподіваний і зрозумілий. Коріння його треба шукати в двох факторах: в загальнім піднесенні національної української культури, що позначилось позитивно на всіх мистецьких ділянках і в організації трьох українських оперних театрів, які мусіли вилинути й уплинули на розвиток складніших форм нашої музики.

Попит на українську оперу спрямував творчість кращих наших композиторів в напрямку великої музичної форми і премійовані на конкурсі симфонії та увертюри, треба думати не що інше, як трамплін для дальшого розвитку нашої музики в її природнім прагненні дійти до великої національної музичної форми — до оригінальної української опери.

Трохи ніби гірше стоїть справа з драматургією, що дістала на конкурсі тільки одну третю премію, проте й тут треба визнати певні досягнення, бо конкурс все таки дав низку п'єс, які значно збага-

59

ЦЕНТРАЛЬНА
= НАУКОВО-УЧБОВА =
БІБЛІОТЕКА

тять репертуар наших театрів оригінальними творами української драматургії.

Крім того в розвитку нашої драматургії не можна поминути, виявленого Жовтневим конкурсом поширення зросту радянської драматургії територіально. Кілька п'єс конкурс одержав із українських колоній в Америці та з Галичини, а по літературнім секторі конкурсу між премійованими творами маємо поему „Смерть Франка“, що написана Галицьким поетом Бобинським.

Підсумовуючи всі досягнення на мистецьким полі виявлені Жовтневим конкурсом, треба признатися, що українське мистецьке суспільство, ще не при звичалося до конкурсів і ставиться в частині своїй досить індивідуально до них. Драматичний конкурс тому, прикладом, і дав такі незначні наслідки супроти інших секторів, що не всі видатні драматурги українські брали в нім участь. Однак в принципі, дані Жовтневого конкурсу стверджують, що конкурси стимулюють розвиток мистецької творчості в обох

напрямах і в напрямку виявлення нових молодих мистецьких сил з широких мас і в напрямку підвищення мистецької якості творчості на всіх ділянках мистецтва.

На мистецьким полі ми швидко ростемо на всіх його ділянках. З кожним днем прибувають і вливаються в полки митців нові свіжі сили з робітничо-селянських мас. Кожен рік ми констатуємо поширення діяпазону й масштабів творчості на одній, на другій, а то й на всіх мистецьких ділянках. Цей зріст цілком природний і зрозумілий, як частина загального економічного й культурного росту Радянського Союзу й особливо народів визволених Жовтневою революцією з культурного безправства й видіння. І ми певні в тім, що далі ще швидким темпом будемо рости, тільки треба нам поширити з боку держави сприяння цьому зростові мистецтва. Система ж конкурсів як показала практика, серед низки інших, вживаних державою метод сприяння розвитку українського мистецтва найкраща й найпродуктивніша.

„Джиммі Гіггінз“

Що гірше за флейту? запитали якось Моцарта—дві флейти, відповів композитор.

Що гірше за конструктивізм? Філософія про конструктивізм гр. Романовського.

А що таке конструктивізм?

В кожному разі не тільки мистецька течія дуже зручна, щоб де-кому нею шмагати самого себе.

Конструктивізм—„Джиммі Гіггінз“.

Так от про „Джиммі Гіггінза“.

В історії українського театру пролетарської доби ця постановка колишньої 4-ої майстерні Мистецького Об'єднання „Березіль“—епохальна постановка. Цю епохальність її відзначають два факти.

Перше й головне те, що з „Джиммі Гіггінза“ театр „Березіль“ починає свою історію, як театр з виразним класово-пролетарським настановленням, як активний борець за ідеї соціальної революції, а не тільки деструктор передреволюційної театральної форми та ворог українохуторянського етнографізму. Від суто формальної війни небіжчика „Молодого театру“, нагостривши шаблі в „Газі“ він в часи, коли буржуазні елементи підняли голову, окрилені НЕПою, в „Джиммі Гіггінзі“ починає крошити ворогів пролетарської революції. Руйнує ідейні підвалини буржуазного ладу, викриваючи його вовчу природу в колізії суперечності інтересів буржуазії та робітництва на

грунті імперіалістичної війни. Нищить фарисейську демократію майстерними карикатурами. Співає гімн солідарності світового робітничого руху, славу соціальної боротьби. Словом приходить передовсім до спектаклю соціально-значимого актуального й патосного змістом, з театру підголосника революції з утлимими формами роботи та модерно-класичним репертуаром виростає до театру борця за соціальну революцію, водночас маніфестуючи й нову форму цього театру—конструктивізм, як вихідний плацдарм уже не деструктивної, а творчої формальної роботи.

Другий факт, може менший ідейним значінням за перший, але важний тим, що „Джиммі Гіггінзом“ театр „Березіль“ почав і свою, так би мовити, виробничу роботу, почав грати що дня, а не спорадично, став отже громадсько-культурним інститутом, театром масового вжитку.

Давно пройшли ті часи, коли передові культурні діячі українські писали на „Березіль“ епіграми, критики ніяк не могли дати собі ради з тим, чи наслідуює Л. Курбас Меєрхольда й Таїрова, чи просто чудить і купали „Макбета“ в „Озері Люль“ та „скаувдили“ про біомеханіку, а київські робітники співали:

„Джимми—Гиггинз, Березиль

Сборы дал приличные—

Курбас пьесы нам дает

Новые, отличные“.

Березіль нині передовий наш театр, а „Джиммі Гіггінз“ перша постановка його на шляху до здобуття теперішніх позицій, перше нове слово на українському театрі сказане по-пролетарському й для пролетаріату.

Формально „Джиммі Гіггінз“ треба розцінювати, підходячи до нього не з критерієм сьогодняшнього дня, а беручи на увагу ті завдання, які стояли перед театром 1923 року. В той час „Березіль“ написав був на своїм прапорі: Індустріальна техніка й активізм—патос нашого часу. Тому геть з театру пасивність міщанського милування, геть ілюзорність так у грі акторів, як і в матеріяльній оформленні сцени, геть психологізм та естетизм натуралізму. Театр пролетарської доби мусить бути театром активним, в оформленні сцени виходити з доцільності тієї чи іншої форми установки для розгортання дійства, в акторській подачі матеріялу наголос на рух, тіло й фактуру. Спектакль мусить бути гармонійно зкомпонованою з поодиноких елементів симфонією, що будить людську думку, активізує її, скеровує в певнім цілевім напрямку.

„Джиммі Гіггінз“ схематичний, але іншим він не може бути. Тільки в такій формі можна подати на сцені роман Сінклера. В „Джиммі Гіггінзі“ немає багатих фарб для ока, інакше не могло бути, коли треба всю увагу глядача сконцентрувати на робітничій масі й героєві п'єси Джиммі, бо в їхніх вчинках і почуттях суть і ціль спектакля. Станки в „Джиммі Гіггінзі“ не схожі на будинки столиць

імперіялістичних держав—їх ніхто й не думав робити для того, щоб зони творили ілюзію,—вони зроблені, щоб на них стояли „держави“ й творили свою криваву камарілю. Але як злито все це, як поволі розгортаючись трохи ніби скучні сцени переходять у патосну трагедію 5-ої дії, як віриш, що не зрадить Джиммі своїх товаришів і як хочеться вигукнути після завіси—„Пролетарі усіх країн єднайтеся“.

Хочеться ще сказати дві слови про акторів у „Джиммі Гіггінзі“. Я не бачив Джиммі,—Бучми, проте мені здається, що Гірняк, з його методою завжди глибоко, майже науково, підходить до ролі й старано її обробляти, більше пасує до загального плану постановки в „Джиммі Гіггінзі“, ніж стихійний темперамент Бучми. Крушельницький і Масоха дали незабутні карикатури—кукли для іграшок англійських лордів Георга V та „демократа“ Вільсона, перші шкідливі того театрального стилю, що згодом розгорнувся в „Золотім Череві“. Всіх проте не згадаєш, а згадувати треба всіх.

Многими своїми сторонами „Джиммі Гіггінз“ лишився за брамою нашого сьогодня на шляху до історії, де він безперечно займе першу сторінку в розділі—Театр пролетарської доби. Але соціально-класового патосу свого й політичної актуальності він не стратив. Сьогодні, коли в повітрі ось-ось гримнуть гирла гармат направлені на Союз Радянських Республік і коли більше ніж 1923 року треба гукати „Пролетарі усіх країн єднайтеся“, відновлення „Джиммі Гіггінза“ не потреба, а заслуга театру.

Рум

Держтеатр „Березіль“—„Джиммі Гіггінз“

Стан української музики в освітленні „Жизни Искусства“

Театральний тижневик „Жизнь Искусства“ з давнього часу провадить лінію неправдивого освітлення (коли не сказати більше) культурного життя УСРР. Нагадаймо славнозвісну статтю: „Жизнь Искусства“ № 14, 1926 год. „Самоопределение или шовинизм“.

Нині журнал має нове досягнення: має власного кореспондента з кол українських музичних діячів, що в своїх статтях про українську музичну культуру намагається йти нога в ногу з вищезазначеною установкою журналу. Ми маємо на увазі тов. Костенка, про статтю якого „Украинская музыка“ вміщену в № 40 „Ж. И.“ буде йти мова нижче.

Є різні методи неправильного висвітлення життя: перекичування фактів, ігнорування важних моментів то-що. „Украинская музыка“ грішна й на те й на друге, і має також ще один гріх, який треба найгостріше засудити — це демагогічні нотки, якими офарблено цю статтю.

Стаття „Укр. музыка“ складається з трьох пактів: перший — огляд стану укр. музкультури до революції та підсумки її досягнень до 10 роковин Жовтня, другий пакт стосується ДВУ і визначає (треба сказати цілком справедливо), хиби цього видавництва і третій — адресований по лінії Наркомосвіти.

Почнемо з кінця. Тут автор самочинно бере на себе сміливість кинути Наркомосвіті обвинувачення в тім, що він ігнорує постанови Політбюро ЦК КП(б)У:

„хотя с момента резолюции (мова йде про відому резолюцію Політбюро ЦК КП(б)У в справі роботи НКО примітка наша ПІК) прошло уже полгода, однако больших перемен в музыкальной политике Наркомпроса не произошло. Поэтому все написанное ниже относится и к данному моменту“.

А „написано ниже“ тов. Костенком так:

1) „Молодые композиторы находились в очень тяжелом положении. Ни моральной ни материальной поддержки они от Наркомпроса не получали и творчество их ничем не стимулировалось“.

Такий матеріальний стан наших композиторів — то безперечний факт, і НКО знає про це в належній мірі. Але в якій мірі НКО винен в цьому? Що до моральної й матеріальної байдужості НКО в цій справі, — то це неправда. По-перше НКО має (правда невеличкий) фонд допомоги молодим діячам культури (і музичної в тому числі) і допомагає тим, що потребують цього, видачею певних матеріальних коштів. По-друге — НКО, і мо-

рально, і матеріально допомагає єдиному на Україні до цього часу громадському об'єднанню композиторських сил, яке ми маємо в Музичному Товар. ім. Леонтовича (в його композиторських майстернях), по-третє, організовує конкурси на музичні твори, які мають стимулювати творчість композиторів сам тов. Костенко входить до складу журі Всеукраїнського Музичного конкурсу до 10 роковин Жовтня, що обдаровує преміантів досить коштовними преміями, і який викликав появу цілої низки коштовних оркестрових творів, а в тов. Костенка виходить, що конкурсів НКО і не збиралося оголошувати. Можна погодитися, що цієї допомоги не досить, щоб поліпшити матеріальний стан композиторів (причини цього лежать в загальних умовах республіканської економіки, а не в „усмотрении“ керівників НКО), але закидати відсутність тих фактів (конкурс) в переведенні яких бере участь автор зазначеної вище статті — це чистої води демагогія й неправда.

2) Далі: в справі створення оперної літератури:

„в продолжении последних лет украинская пресса поднимала вопрос о создании национальной оперной литературы, но никакого отклика со стороны Наркомпроса не получила“.

Так, створення оперної літератури є чергове завдання й НКО розуміє це не гірше ніж тов. Костенко і робить для цього відповідні заходи. Перший захід: це створення трьох оперних театрів, щоб-то організація й створення споживача на оперну нову літературу. НКО добре розуміється на законах економічного будівництва й знає, що „спрос“ творить „предложение“, і що раз буде українська опера, то самий факт її існування спричиниться до появи нової оперної літератури. І НКО не помилився: другий рік (1926-27) існування опери викликав до життя такі нові оперні твори, як оп. „Хвесько Андигер“ — Золотарьова, „Вибух“ Яновського, а також низку оперних партитур надісланих із закордону (оп. „Купала“ — Вахнянина „Над Дніпром“ — Форстини). Одна з цих опер (Яновського) була написана на замовлення, а в цьому сезоні опера Лисенка „Енеїда“ ґрунтовно переробляється. Звичайно — замовлення опер прискорило б, (а про замовлення очевидно тов. Костенко й говорить лише) появу

нової літератури, але НКО не має для цього коштів, і навіть Жовтнева комісія не призначила коштів на переведення відчиненого оперного курсу), так що слова тов. Костенка:

„Дошло даже до того, что деньги, отпущенные комиссией по празднованию 10-летия Октябрьской революции не нашли никакого применения“.

Звичайнісінька неправда.

Таким чином—в питанні про створення нової оперної літератури тов. Костенко неправильно освітлює справу, однобоко й вузько розуміючи техніку створення цієї літератури, лише як замовлення. Новий бюджетовий рік, що починається з 1 жовтня наче б то дає змогу й по цій лінії вжити відповідних заходів.

3) „Односторонно поддерживались некоторые музыкальные организации и ансамбли“

По-перше мушу пояснити, що НКО одрізняє „організації“ й „ансамблі“ всеукраїнського масштабу од таких самих окружного масштабу, і свою допомогу дає лише першого типу установам, вважаючи що окружні мають діставати допомогу від округ. Друге—допомогу від НКО діставали: оперні театри, „Думка“ (її художньої цінності й республіканський масштаб роботи безперечні) квартет ім. Леонтовича (що своєю роботою так глибоко стимулював створення камерної української літератури), квартет ім. Вільома, капела кобзарів (що провадить велику мандрівну роботу республіканського масштабу), „Всеукраїнське музичне Т-во ім. Леонтовича“ (що є єдиною музично-громадською організацією республіканських масштабів). Про яку „односторонність“ може бути мова? Коли про принцип видачі допомоги республіканського значіння організаціям, то НКО ніяк од цього не одступатиме, хоча б появилися десятки статей подібних до „Укр. музики“, бо це відповідає структурі побудування республіканського бюджету; коли ця „односторонність“ торкається сум, що відпускається кожній із перелічених установ, то мушу запевнити, що при визначенні цих сум НКО виходить із вивчення кошторису кожної такої установи. В чому „односторонність?“

4) „В стихийно развивающемся музыкальном искусстве не было заметно надлежащего руководства и планового подхода“.

Планувати мистецьке музичне життя—справа не легка, проте факт такого планування з боку НКО перед очима. Це планування провадиться через керівництво роботою державних музичних підприємств, через керівництво роботою громадських організацій, улаштовування кампаній і адміністративним шляхом (ми оми-

Харківська Державопера

Засл. Арт. Респ.—Диригент Арнольд Маргулян

наємо галузь професійної освіти, де планування торкається не тільки мережі муз. проф. закладів, а й їхніх програм, складу керівників то-що).

Приклади:

а) Заснування державних оперних театрів є засіб до планування тієї ділянки музично-культурного життя, яке входить до так зв. „оперного комплексу“, цеб-то виробнича робота опери, її репертуар, оперна творчість композиторів, вплив на роботу муз. вузів (класи вокалу) мистецьке виховання аудиторії,—цеб-то ділянка дуже широка й поважна.

б) Організація композиторської роботи,—це переводиться шляхом оголошення конкурсів (і наслідки Жовтневого конкурсу що до оркестрової музики—наочний доказ діяльності такої методи), а також ідеологічним впливом на роботу громадських організацій (композиторська майстерня М. Т-ва Леонтовича створила і видала цілу низку цінних ідеологічно музичних видань). Нарешті цей вплив провадиться через видавництва, хоча в останній галузі не все гаразд.

Коли запитати на основі яких принципів це планування провадиться, то це в короткому слові можна так зформулювати: агітаційно-освітня література й далі

художня література (аж до вищих і складних форм включно доказ-конкурс на оркестрові твори).

в) Хорова справа. Внутрішня організаційна інструктивна робота провадиться через Муз. Т-во Леонтовича, через органи політосвіти й через мережу Державних і мандрівних капел. Для типизації хороших закладів НКО видав положення про окружні капели, яке передбачає таку організаційну схему побудови хорової справи: низові хорові організації (клубні сельбудівські), окружні капели й державні мандрівні капели республіканського масштабу роботи.

г) Планування масової роботи крім вищезазначених форм переводиться через організацію Музичноосвітніх кампаній. Такими кампаніями є: „День музики“—щорічне музичне свято, що ставить своїм основним завданням стимулювати творчість мас, музичне й політичне виховання активізувати організаційний момент роботи серед мас. Другим була кампанія Бетховенських свят що пройшла під знаком політосвітньої кампанії. І нарешті з листопаду п. р. НКО приступає до організації окружних музичних виставок і далі Всеукраїнської музичної виставки, що мають перевести облік досягнень музичної культури до 10 Жовтня, а разом стимулювати масову музичну роботу.

Таким чином, по лінії масової роботи є і точно сформульована установка, і разом використовуються нові методи планування (кампанії, виставки), що дають дуже добрі результати.

Ці кампанії, поруч із стимулюванням кобзарської справи, підтримкою організацій, що тісно зв'язані з масовою муз. роботою—яскраво визначають лінію планової роботи НКО на поглиблення в гущавину низових муз. виконавчих організацій і низової масової аудиторії.

д) Як одна з метод планування концертної роботи, як робити масової (а тут ще дійсно хаос) має бути Укр. Філармонія, що нині вже існує як юридично правова одиниця. Вона має монополізувати концертну роботу і спланувати її в бік найбільшого задоволення потреб мас. Такий же ухил намічається нині в роботі Державного Концертного Бюро (його концерти для робітничої аудиторії).

Може НКО не завершив роботи в справі планування муз. життя України, але на-

ведених вище фактів досить, щоб наявність планування, система й методи його, були доведені, і разом твердження тов. Костенка про те, що

„не было заметно надлежащего руководства и планового подхода“

повисло в повітрі.

Ми не знаємо докладно, як стоїть справа музична в Арменії та Азейрбейджані, але коли тов. Костенко не добачає того, що перед його очима на Україні в галузі музичній є, то серйозно ставитись до його твердження про те, що

„деятельность Наркомпроса Украины в музыкальной области нельзя... сравнить с оживленной деятельностью Наркомпросов других республик Союза, напр. Армении и Азейрбейджана“, ніяк не можна.

Тепер перейдемо до других точок статті т. Костенка. Автор констатує факт „возникновения ряда (?) музыкальных обществ“, що ведуть

„полезную популяризаторскую работу в массах“, а про роботу Всеукраїнського Музичного Т-ва ім. Леонтовича, організації, що вкриває своїми відділами майже всю Україну, про ті зрушення організаційного і принципного характеру, що в нетрах цієї організації відбуваються, він не згадав. „Ряд“ міфічних громадських організацій затулили в очах шановного кореспондента „Жизни Искусства“ працю найбільшої і єдиної на Україні громадської організації республіканського масштабу, що своєю роботою займе на сторінках історії втілення Жовтня в музику почесне місце. Що-ж „замовчати“—то є теж своєрідний „приєм“ освітлення.

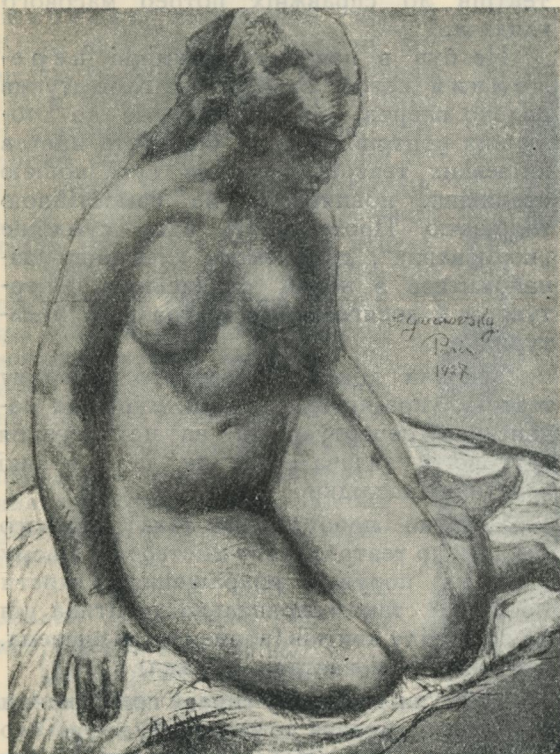
Далі автором також „замовчано“ переведення в грудні минулого року „Всеукраїнського дня музики“—музичної кампанії масових республіканських масштабів, рівної якій ми не бачимо на сторінках культурного будівництва Союзу.

„День музики“ звернув увагу закордонних музик, його відзначено на сторінках німецької музичної преси, як явище високої громадської і культурної цінності, лише один тов. Костенко його не помітив, а може „замовчав“.

Правдиво освітити стан і досягнення музичної культури на Україні до 10 років Жовтня—завдання поважне, тяжке і як доводить стаття тов. Костенка в № 40 „Жизни Искусства“ не кожному „по плечу“.

П. Козницький

Українські художники в Парижі

У Франції тепер працює кілька українських художників, що не втрачають зв'язку з Радянською Україною. З двома іменами цієї паризької групи наше суспільство вже мало нагоду познайомитися на Всеукраїнській Виставці образотворчого мистецтва Асоціації Революційних Митців України (АРМУ), що відбулася в осени минулого року. На цю виставку надіслали з Парижу свої річі художники Глушенко й Бабій. Цієї осені паризька група наших художників виступає в паризькій осінній солоні, що має відкритися 5 листопада—Грановський, Глушенко, Бабій. Річі Грановського (жінка) і Глушенка (пейзаж) тут подаємо.

Поминаючи майстерство обох художників про яке можна говорити тільки бачивши роботи в оригіналах і при тім не одну чи дві, мусимо сказати кілька слів про тематику. В ній, як видати з поданих тут і виставлених на згаданій виставці АРМУ робіт немає нічого, що говорило б про творчий зв'язок паризької групи українських художників з нашою радянською сучасністю. На виставці АРМУ ми бачили пейзажі в стилі старих італійців і такого ж стилю портрет, тепер бачимо малюнок голої жінки з натяком на Пікассо часів імперіалістичної війни та знову пейзаж. Очевидна річ, що художникові живучи в Парижі не легко позбутися впливу тамошнього оточення, ми це розуміємо, але разом і сподіваємося, що наві'язаний уже механічний зв'язок із АРМУ, наші земляки з Парижу поглиблюють незабаром до творчого зв'язку і на прийдешніх виставках на Україні ми побачимо не тільки їхні річі взагалі, а річі творчим духом—радянські.

Б. К

Напередодні театрального сезону в Києві

Торік довелось мені випадково побачити десяток, різноколірних афіш київського гастрольного колективу в Переяславлі. Цікаво знати, яким репертуаром ошчасливив цей „столичний“ колектив мешканців занепаłego окружного центру.

Питання не порожнє, бо по-перше, тут маємо справу з київським театральним експортом, а по-друге — Київ недавно сам пережив свій „Переяславський“ період театральної історії.

Ось він — цей запашний репертуар:

„Яма“ — Куприна, або „Как дошла ты до жизни такой“, „От судьбы не уйдешь“ (п'єса з грабунками та каяттям); „Вера Мирцева“, „Ресторан 1-го разряда“ (для людини ласої на випивку та закуску), і нарешті „Плач Рахілі“ (віковичний переказ).

Репертуар — винятковий! Проте дивуватись не треба: аджеж недавно, в сезоні 25-26 р. Київ переживав свій „Переяславський“ період, коли „командні висоти“ на театральній ділянці посідав Дагмаровський халтурколектив та „Інтимний“ театр „Горе-сатири“.

На цьому темному тлі яскраво виступав один лише театр „Березіль“, що розгорнув широке полотно справжнього революційного мистецтва.

Кінець-кінцем — Київ був тоді типічним провінціальним містом на вуличних стовпах якого щодня, розліплювали кольорові афіші згаданого зразку.

З того часу багато води утекло в Дніпрі. За останні два роки становище значно покращало. Сезон 1926-27 р. відіграв велику роль в справі піднесення театральної культури Києва й найближення

театрів до справжніх потреб масового глядача.

Це був в повному розумінні переломний сезон. За один рік Київ ступив далеко вперед, рівняючись уже до столичних центрів. Правда, більшість вистав київських театрів були по суті копією столичних новинок, а не самостійною творчістю. Проте навіть одне сумлінне „копіювання“, дало змогу киянцям ознайомитись з новим радянським репертуаром й досягненнями театральної культури.

Успішна ломка приватного апарату театрів, українізація опери, курс на радянський репертуар та на притягнення трудового глядача — все це дало великі позитивні наслідки.

Помітно пробудилась тяга масового глядача до театрального мистецтва. Цьому сприяло, поруч з покращанням якості продукції, також правильна політика цін та розподілу квитків (абонементна система, льготні цілеві вистави, знижка).

Наступного сезону справі притягнення трудового глядача до театру буде уділено особливої уваги. Цю роботу в основному покладено на Робкасу ОРПС, що має одержувати 20% квитків по т. зван. „робочій смузі“ (торік було 10%). Крім цього театри власним апаратом уже розповсюджують абонементи зі знижкою 40-50% з кредитом.

Поруч з тим, державні театри мають широко популяризувати свої художньо-ідеологічні завдання безпосереднє на підприємствах, робітничих конференціях то-що.

Художні ради працюють уже другий рік. Досвід минулого сезону виявив доцільність притягнення до участі в них безпосередніх представників заводських колективів.

До Жовтневих свят театри готують такий репертуар: Опера — „Іскра“, ім. Франка — „Б'ють пороги“ п'єса про Дніпрельстан, Рус. драма — „Штурм Перекопу“, Театр для дітей — „10 жовтенят“ Кунст-Вінкл — „Офн Тайх“, Студія. Еврейська — „Спартак“. Польська — „Вороги“. Театр читця — „Карнавал Революції“. Укр. Пересув. театр — „Штурм“ Рус. театр студійн. постановок — „Невероятно, но возможно“.

Державні театри віддають безкоштовно всі квитки протягом двох днів свят для робітників.

ПЕРЕДПЛАТУ

= НА ЖУРНАЛ =

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

:: ПРИЙМАЮТЬ УСІ ::

ПОШТОВО - ТЕЛЕГРАФНІ

КОНТОРИ, ФІЛІЇ та

АГЕНСТВА, а ТАКОЖ

СІЛЬСЬКІ ЛИСТОНОШІ

Які перспективи чергового сезону?

Перш за все маємо певне поширення театральної мережі Києва на 2 одиниці: музичну комедію та український пересувний театр. Всього працюватиме в Києві 9 підприємств: укр. опера, укр. драма, рус. драма, єврейський театр, театр для дітей, музкомедія, цирк, укр. клубний пересувний театр, рус. театр студійних вистав.

Можна сподіватись також, що польська та єврейська студії, що існують у Києві для обслуговування потреб нацменів, поволі будуть перетворюватись на звичайні професійні театри.

Крім стаціонарних театрів, передбачається організувати низку планових концертів з ініціативи Державного Концертного Бюро.

З якісного боку маємо дальші досягнення, що до покращення репертуару.

Це зокрема стосується нашої руської драми та опери.

Опера наступного сезону дає 30% нових постановок, що вперше виконуються в Києві; серед них „Тарас Бульба“ (для відкриття сезону) „Іскра“ то-що.

Керовничий персонал опери поновлено.

Київська преса підкреслює випадковий склад співаків, а також де-яке скорочення складу оркестру балету та хору. З цього одна газета навіть робить висновки, про загальне зниження художнього рівня опери, порівнюючи з минулим роком. Ми вважаємо цей висновок за надто смілий. Треба лише зазначити, що дефіцит минулого року до де-якої міри здержує, обмежує виробничі проекти та плани керовників опери.

Театр ім. Франка — значно збільшує в репертуарі відсоток оригінальних українських п'єс. Увесь репертуар поновлено. 50% п'єс — революційного змісту. Сезон почав п'єсою: „Сон літньої ночі“...

Руська драма наступного сезону дає 90% нових п'єс. Більша половина репертуару — п'єси революційного змісту. Що до художнього складу цього театру, то становище нас не цілком задовольняє.

Держтеатр „Березіль“. — „Яблуневий полон“ — III дія

Київська преса вважає, що склад виконавців нижче за тогорішній. Немає „відомих“ імен, підбор артистів почасти має родинний характер.

Сезон починається п'єсою „Ржавчина“.

15-го жовтня розкрилися двері більшості київських театрів:

Підготовча робота до сезону в розгарі.

Глядач, режисер, артист, драматург — чотирі складових частини сезону — чекають наслідків цієї роботи.

С. Якубовський.

Від редакції. Не зважаючи на те, що в номері 19 „Н. М.“ ми вже містили допис про перспективи театрального сезону в Києві, тепер даємо місце ст. тов. Якубовського на ту саму тему, бо вона значно глибше й ширше освітлює справу, ніж попередній допис, що мав суто-інформаційний характер.

Заньківчани про

Театр ім. М. Заньковецької починаючи сезон 27/28 року твердо стоїть на своїй попередній позиції: ми театр сучасності і прагнемо відтворити на кону темп своєї епохи, добіраючи такий репертуар, в якому б наш глядач—трудящий знаходив відгомін своїх ідеалів. Конкретніше хочемо:

Бути театром високої умілости; бути ближче до робітничих мас; бути зрозумілими всім; дати революційний репертуар; виховувати психологію глядача.

Театр ім. М. Заньковецької крім напруженої роботи безпосереднє над репертуаром, (цеб-то студіювання матеріалу, вишукування відповідної форми й ретельної технічної роботи) звертає серйозну увагу на виховання самого актора, (тіло, голос, міміка) і в наступному сезоні ми маємо зробити найдужчий акцент на цей бік нашої роботи. Гадаємо, що це пощастить перевести в життя, бо умови праці за поточного сезону будуть, треба сподіватися значно сприятливіші, ніж за минулих років.

Дальший важний момент нашої роботи,— ансамбль. Театр ім. М. Заньковецької всі п'ять років свого існування планово провадив організацію й

добір такого акторського складу, який дав би можливість створити міцний художньо злитий ансамбль. Нині, театр починаючи шостий рік існування, має дужий добре перевірений і злитий ансамбль, який складається, так із акторів високої індивідуальної кваліфікації як і з акторів молодих, але талановитих, що мають театральний досвід і культуру.

Мати добре виготовлений репертуар, що спірається на міцний ансамбль, нам значно важче, ніж центральним театрам, бо умови роботи на провінції примушують за всяку ціну мати великий кількістю п'єс репертуар (одна п'єса в провінції не може йти 30—40 раз, як це буває в центрі).

Тому театр ім. М. Заньковецької вважає за потрібне для себе набувати не лише звичайний склад хороших акторів, які грають ролі і за це одержують платню, а мати можливо більший, актив постійних акторів, що за всяку ціну горіли б інтересами свого театру й сягали думкою по-за організацію одного сезону та працювали для створення театру, що має ще довгі роки жити. Це значний чинник, що мусить дати гарні й й здорові наслідки та власне вже й дає.

Для того щоб наблизитися до робітничих мас, ми добіраємо репертуар, який або зачіпає робітничі інтереси безпосереднє, або якоюсь точкою свого змісту близький до соціальних проблем сучасності.

Мимо цього, для ознайомлення широкого глядача з художньою всесвітньою літературою, ми вводимо в свій репертуар низку класичних п'єс.

Коли ми підійдемо до моменту „бути зрозумілим усім“, то тут мусимо коротенько сказати про формальний бік свого театру. Наш театр—театр реалістичної форми. Під цим зовсім не треба розуміти, що ми хочемо йти назад, чи то затриматись на старих реалістичних трафаретах. Трафарети ми використовуємо й викидаємо. Реалізм театр ім. М. Заньковецької розуміє не як копіювання життя, а як мистецько-творчий процес на ґрунті реального відчуття життя. Процес, при допомозі

Держтеатр „Березіль“—„Мікадо“—І дія

о с е б е

якого театр своєю художньою умілістю активно скеровує думку глядача в той чи інший бік.

Театр ім. М. Заньковецької ні в якому разі не хоче бути нудним. Ми боремось з нудотою в театрі, а для цього в поточній сезоні особливу увагу маємо звернути на темп і експресію в подачі вистави.

Працюючи на провінції Заньківчанам доводиться особливо уперто боротися за новий сьогоднішній театр не лише виховувати психологію глядача ми мусимо, а часто густо мусимо робити революцію в самім погляді на Український театр, сором сказати, а ще й зараз доводиться чути: „Как? Шекспир в Украинском театре?—Не могу представить“. Так оце саме „Не могу представить“ ми мусимо побороти, вигнати, а для цього треба рости, міцніти, йти вперед. Для цього потрібна планова робота цілий рік.

Ми чуємо: здоровий реалізм, активний реалізм, експресивний реалізм.—Правильно! Гаразд! Всі шляхи гарні, що ведуть до Риму,—до збудування й зростання нашого революційного театру.

Б. Романицький.

Конкурс на драматичні твори

До 10 роковин Жовтня

15 жовтня відбулося останнє засідання пленуму журі в справі мистецьких конкурсів до 10 роковин Жовтневої революції. Пленум заслухав доповіді поодиноких секцій про наслідки конкурсу й розкрив конверти з прізвищами авторів премійованих творів.

Закритий конкурс на драматичні твори одержав тільки одну третю премію, що припала п'єсі „Бузанівський лицедій“ поданій на конкурс за девізом „999“. Автор премійованої п'єси відомий український драматург Я. Мамонтов.

Загалом конкурс на драматичні твори, не зважаючи на те, що в систему його було запроваджено методу замовлення п'єс за малим не десятою професіоналів—драматургів, дав найменші наслідки. Всі інші конкурси одержали вищі премії. Музичний: переділену попалам першу й, також переділену, другу за симфонічні твори й дві третіх за дрібні. (Перша за симфонію композитор Ревуцький і за увертюру композитор Лятошинський, друга обидві половини комп. Золотарьов за подані ним дві увертюри, за хор третю дістав Лісовський і за романс також третю Ю. Мейтус); конкурс на новели одержав другу (Козоріз за новелу „По кам'яній стежці“) й третю (Марія Зельонко за новелу, 1920 рік—польською мовою); відкритий конкурс на повість дві других премії (Головко за повість „Бур'ян“ і Панч за свою збірку „Голубі ешалони“); відкритий конкурс на поему дістав першу премію (Сосюра „Відповідь“) й другу (Бобинський „Смерть Франка“); відкритий конкурс на вірші дістав другу премію (Фефер за збірку віршів єврейською мовою „простим кроком“) і третю (Влизько за збірку „За всіх скажу“).

Концерт Жозефа Сігетті

Другим в циклі концертів симфонічної й камерної музики, організованим Державним Концертним Бюро НКО, був violinabend Жозефа Сігетті за участю піаніста І. Штрас фогеля 17-го ц. м.

Ж. Сігетті один з найкращих і найбажаніших закордонних гостролерів. Його красивий і звучний тон, викінчена техніка гри, що ніколи не випирає на перший план, а є лише засобом до виявлення змісту виконуваних творів, прекрасна інтерпретація, великий—від класики до найновішої музики, репертуар,—все це приваблює нашу аудиторію й дає їй високе художнє задоволення. В основу свого репертуару артист покладає найкращі зразки світової класичної музики, що й характеризує його артистичну фізіономію.

В рецензованому концерті артист виконав сонату італійського композитора Джузеппе Тартіні, сонату № 5 для скрипки соло Баха та ля-мажорний концерт Моцарта. Як-що не говорити про надзвичайно закінчене виконання сонати Тартіні, то не можна не підкреслити надзвичайної м'якості *adagio*, співучої краси *largo*

й рельєфності малюнку фуги Бахової сонати, завершених блискуче виконаним фінальним *allegro*. Але найбільше враження справила соната Моцарта.

До плюсів талановитого артиста треба додати ще й те, що артист не застигає в рамках класичного скрипкового репертуару, а йде нога в ногу з музикою і знайомить з її новинами й аудиторію. Другий відділ Ж. Сігетті віддав сучасним композиторам: угорцєві Б. Барток (румунські танки в транскрипції Шекелі), полякові К. Шимановському (пісня Роксани з оп. „Король Руже“ в транскрипції Коханського) та німцю Ф. Крейсlera („Китайський тамбурин“).

З цих композиторів менше відомі у нас Барток та Шимановський, що з їхніх творів, виконаних в концерті, перевага лишається за здоровою на ґрунті народньої музики побудованою музикою першого.

Молодий співучасник Ж. Сігетті—піаніст І. Штрасфогель (учень Шрекера)—безумовно талановитий музикант і зменшення ним своєї ролі в концерті займа скромність.

Ю. Т.

Новий театральний сезон у Відні

Як і завжди, 1 вересня віденські театри за винятком деяких знову відчинили свої двері для публіки. „Бюргертеатр“, „Карлстеатр“ та „Нейве-нербюне“ на ґрунті затижної господарської кризи та з причини зменшення театральної публіки залишилися замкнутими. Тому кількість безробітних артистів та музик значно зросла, і недавно їх спілка у спеціальній відозві попередила молодь вибирати які інші фахи, бо нині й для старих на сцені нема праці. А з тієї причини, що пролетарські маси позбавлені можливості часто одвідувати театри і зчащають переважно тільки до кіно, театральні підприємства покладають надію на буржуазного глядача й підбирають відповідну програму. Правда, меншовицьке „куншттеле“ з великими труднощами таки спромоглося добитися по деяких театрах постановки кількох сучасних п'єс нових авторів.

У Державній опері поточного сезону має піти кілька нових опер, але директор театру Шальк резервує їх на зимні місяці. Тому незабаром буде виставлено тільки нову оперу „Норма“, в якій відома співачка Марія Немет безперечно матиме великий успіх, як про це свідчить генеральна репетиція. Протягом жовтня та листопаду в опері відбудуться гастролі славнозвісної співачки Марії Ераці (зимою вона звичайно співає в Америці) та відомого тенора Я. Кіпури у старих операх.

Другий віденський оперний театр, так звана „Народня опера“ все ще перебуває в дуже тяжкому становищі, бо віденська дрібна буржуазія так збідніла, що театр не має потрібної кількості глядачів, а тому йому доводиться рятувати становище оперетами.

„Бургтеатр“ і далі продовжує старі традиції: директор театру Гертеріх уникає нових п'єс і зважає на смаки великої буржуазії. Але гарний склад акторів (Гартман, Деврієнт, Гайне) та акторок (Медельська, Пюмкесді, Вольгемут) ще й тепер забезпечує йому колишню славу. Нові п'єси побачать світ у його філії, так званім „Академічнім театрі“. Тут незабаром піде гротескова п'єса

австрійського поета Клабунда під назвою „Х. У.“ У цій трьохактній п'єсі з трьома персонами, автор намагається розв'язати проблему кохання в сучаснім буржуазнім суспільстві.

„Німецький народній театр“ під керівництвом талановитого Р. Бера розпочав сезон гастроллями Бадермана та Моісі в драмах Ібсена (Жінка з моря) та Стрінберга („Wetterleuchten“). Далі піде цикл Шекспіра. З нових п'єс пройшла тільки комедія Г. Кайзера „Папіровий млин“. Особливого успіху вона не мала, бо тема про чоловіка, жінку та кохання, цеб-то про кохання втрюх тепер уже не може зворушити глядачів.

Театр М. Рейнгардта поточного сезону теж не обіцяє нічого особливого, бо він у Відні залишиться тільки до зими, а потім виїздить у подорож до Америки. Отже жадоба доларів захопила не тільки Рейнгардта, а також і найкращих нині артистів Відня, родину Тіміч (батько, син та донька), Фріделя та Мозера.

У філії „Німецького народнього театру“ „Камершпіле“ була виставлена цими днями прем'єра „Broadway“. Як видати з самої назви п'єси це типовий американський виріб для розваги американської буржуазії. П'єса власне без змісту, бо в ній показано, як розважаються американські багаті по „барах“ з неминучим „джазбандом“, негритосами то-що.

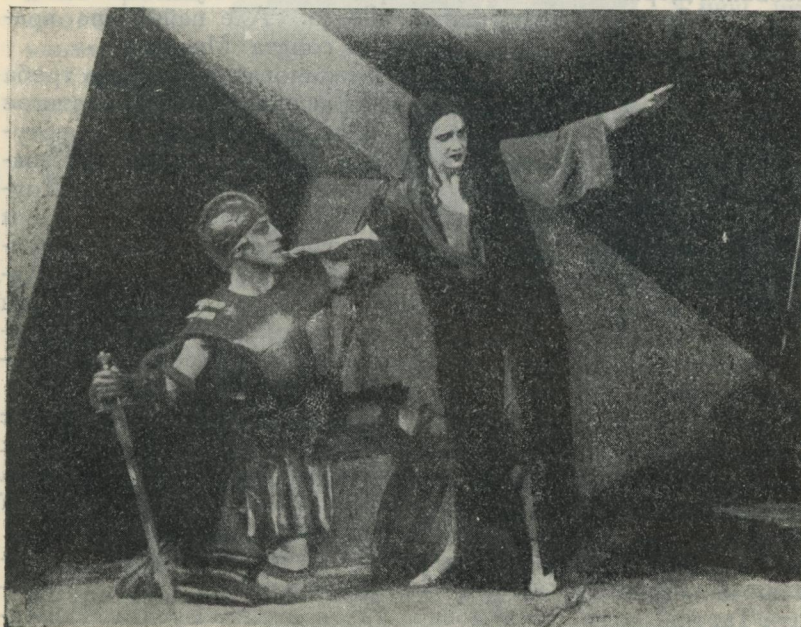
Що до 4—5 театрів оперети та „ревю“, то про них важко щось сказати. Як звичайно банальний зміст, голі жінки, лимонадова музика та сучасні танки без кінця. От хіба нова оперета „Сила випадку“ у „Роланд-бюне“ ще до певної міри має якийсь художній смак та дбайливу постановку.

Тому неминуче виникає питання а що ж робить „могутня“ меншовицька партія, яка тримає в своїх руках віденську громаду, щоб працюючі маси нарешті мали справжню мистецьку розвагу та знайомилися з сучасними здобутками театрального мистецтва?

Власне нічого, бо у Відні нема жодного пролетарського театру, а так зване „куншттеле“, яке має своїм завданням зробити мистецтво приступним для широких мас трудящих, теж не може похвалитися будь якими здобутками.

Меншовики самі це визнають, коли говорять: „Театри, по яких даються вистави для нас, належать не нам. Це капіталістичні підприємства і підлягають вони законам капіталістичного ладу. Якби ми мали власні театри, то тоді було б значно менше деяких труднощів“.

Уся діяльність цього „куншттеле“ обмежується тим, що воно на підставі умови з деякими театрами обов'язує останні виставляти певні п'єси майже виключно для членів цієї соціал-демократичної організації, або поширює поміж робітництвом театральні квитки за меншу ціну на звичайні вистави.

Московський Камерний Театр.— „Антигона“

Музичний конкурс

15 жовтня закінчився Всеукраїнський конкурс на музичні твори симфонічні, хорові й сольові, присвячені десятиріччю Жовтневої Революції.

На конкурс було надіслано: 8 симфонічних творів, більш 20 хорів і 5 романсів.

З усього видно, що видатні композитори майже зовсім не писали хорів та романсів, а тому конкурсне журі для цього роду творів мусіло обмежитися преміюванням тільки третіми преміями.

З поміж хорових творів журі відзначило кантату „Слава Україні“ (девіз—„Неосторожний“), як твір перенятий майстерністю форми та фактури, хоч і занадто ліричний. Автор кантати композитор Л. Лісовський з Харкова.

За романс третю премію одержав твір „Життя“ на слова Ведмідького автор його харківський композитор Ю. Мейтус. Музика романсу культурна, досить свіжа, але трохи черства.

Бідність конкурсу на хори й романси компенсувалася творами ширшого масштабу—симфоніями.

Особливо визначились 4 симфонічні твори. Зваживши всі гідності кожного твору та їхню відповідність завданням конкурсу, журі присудило першу премію двом творам: а) Увертюра на 4 українських пісні, девіз „Новому українському мистецтву потрібна симфонічна музика“; б) симфонія—Е-dur, девіз „Будуймо“. Автор увертюри композитор Лятошинський з Києва. Автор симфонії—також київ-

ський композитор Л. Ревуцький. Другу премію журі присудило теж двом творам: а) Увертюра-фантазії девіз „Пісня відбиває душу народу“; б) Увертюра на українські теми девіз—„Україна“. Автор обох творів композитор Золотарьов з Києва. Увертюра Лятошинського свіжа, яскрава музикою, в ній на кожному кроці можна знайти дуже інтересні деталі в гармонічних зворотах та в поліфонічних епізодах і особливо в оркестровці, що дає розмаїту колоритну звучність.

Симфонія Ревуцького—серйозний великий твір, інтересний і соковитий гармонією. Злегка скрябінізований початок його трохи різниться від дальшої суто українського колориту музики. Голосовід виразний і плавкий.

Твори Золотарьова невеликі розміром (увертюра фантазія всього на 20 сторінок); Музика їх трохи старомодна, але бездоганна детальною обробкою.

Треба зазначити, що й решта симфонічних творів, надісланих до конкурсу заслужують на увагу, особливо—симфонічна поема—до „Х-річчя Жовтневої революції“—девіз „Рух“, і симфонічна поема „Жовтень“—девіз „Дніпрельстан“.

Поміж непремійованими хорами та романсами теж є такі, що будуть дозволені до виконання й друку.

О. Д.

Московський екран

Цього року Москва побачить початок кіно-сезону двічі: 7-го листопаду розпочнеться Жовтневий кіно-сезон, до якого всі кіноорганізації готуються, напружуючи всі свої сили і який має показати на екрані фільми варті великої річниці. А тепер розпочався сезон „переджовтневий“, за якого на екран проходить „касова“ продукція „бойовик“ іде за „бойовиком“: за добротного міщанським фільмом „Людина з ресторану“ йде „Поет та Цар“—гідне продовження торішньої незлічимої серії оперно-історичних кіно постановок. За „Отрутою“, що змальовує „розклад“ міщанського-богемського дна тонами кіно детективу, з'являється „Рейс Містера Ллойда“, що розкладові тенденції показує вже в „європейських масштабах“.

Слід згадати роботу режисера Гордіна, який поставив фільм „Поет та Цар“; фільм цей дуже висувається з поміж інших історичних фільмів сумлінний і стараним виконанням. І все таки маємо в нім ще одну оперно-пишну вампуку, в якій серед двірцевих маскарадів, петергофських фонтанів, катання на санках та ураганів конфеті безпорадно метушиться фігурка Пушкіна (артист Червяков), якого до нудоти одноманітно подано, як якогось „Москвича в Гарольдовому плащі“.

Занадто уважно зупиняючись на блискучому зовнішньому антуражі доби, захоплюючись двірцевими, інтригами та балами, режисер Пушкінові-лю-

дині дає мінімум уваги, підмінює його нелад з темними громадськими силами солоденькою любовною волинкою. Радянському глядачеві не так важно знати чи були коханці в Наталі Гончарової-Пушкіної, чи був у неї роман із Дантесом, або Царем, як зрозуміти трагедію неладу поміж великим поетом, що випередив свій вік та двірцевою камарильєю, що скеровувала громадське життя Росії на шлях реакції та „Мракобесія“. Ніяка пишнота та вдалі окремі стильно реставровані картинки не можуть заповнити цієї прогалини і це засуджує фільм служити лише касовим інтересам, позбавляючи його ширшого соціально-історичного та художнього значіння.

„Рейс містера Ллойда“—фільм показний багатьма сторонами. Побачивши цей фільм, можна наочно пересвідчитись до чого може довести нестримне бажання неодмінно показати „буржуазний розклад“, до яких гомеричних меж паскудства, безсоромності й несмаку доводять режисера ці, в тонах „развесистой клюквы“, подані картини буржуазної розпусти та розгулу. Сама з себе цікава тема гонити за салдатом-врангелівцем, що повертається до СРСР зайцем на величезному океанському пароплаві, використана лише для того, щоб демонструвати розкішні салони першої класи, блискучі дансинги та пікантні сцени прикладом купіль містера Ллойда в товаристві сімох гарненьких дівчат. Фільм тільки через непорозуміння міг з'явитися на радянським екрані.

Не так то вже приємлено раз у раз гостро критикувати фільм, як неповідний для Радянського екрану, а в тім не слід забувати, що не забаром Жовтневі роковини принесуть цілу низку великих і справжніх бойовиків, що дійсно, відбивши Жовтень та велике десятиріччя, збалансують актив та пасив радянського кіно, та хоч і вдруге, але з більшим правом, відкриють справжній кіно-сезон.

І от під натиском самих мас „кунстштеле“ добилось того, що по деяких віденських театрах поточного сезону будуть поставлені п'єси: „Ленін“ Е. Фішера, „Ми живемо“ Е. Толера, „Генеральний страйк“ Л. Ланіата, „Прапори“ А. Паке. Про ці вистави подамо в свій час. А заким що мусимо сказати, що поточний театральний сезон Відня не обіцяє ніяких несподіванок та особливих досягнень на полі театрального мистецтва.

Відень.

Петро Буда.

Альф

ХРОНІКА

Харків

В Харківській державній опері. 19 жовтня в Харківській державній опері вперше, в опері „Аїда“ виступив тенор Голинський, що повернувся з закордону, після гастролів у Польщі й Німеччині. Його—Радамес викликав щире захоплення залі. Голинський походить з Галичини. Музичну освіту набув у Львові й Італії. Працює на оперній сцені не дуже давно, але від самого початку роботи в Львівській і Варшавській опері здобув собі визнання першорядного артиста та одержав запрошення до Берліну. На Україні він працює оце другий рік.

В Державнім концертнім бюро. Державне концертне бюро вкупі з Росфілом має організувати низку концертів видатних європейських віртуозів музик і співців: Негритоский тенор Роланд Хейс, піяністи Вільгельм Баггауз і Жозе Ітурбі, кларесиністки Аліса Елерс і Ваза Пшигода.

Мал.
Худ.
Фрідкіна

Наприкінці листопада приїздить відомий тенор Дмитро Смірнов, запрошений ДКБ виступити в оперних спектаклях і концертах. Смірнов співатиме в операх „Ріголето“ та „Євген Онегін“.

Від середини жовтня ДКБ починає розгортати концертну роботу по робіт. районах.

Пересувний робітничо-селянський театр Харківщини вже остаточно сформував трупу й готовий до подорожі. Репертуар театру: „Овеча книжниця“, „За двома зайцями“, „Підземна Галичина“, „Комуна в степах“, „Ричи Китай“, „Гайдамаки“.

В Муздраміні. На музичних курсах Муздраміну в Харкові розпочалась робота в класі бандури. Керує класом—відомий композитор і письменник Гнат Хоткевич.

Муздрамін у Харкові оголосив конкурс на посади викладачів з вокальної методики, методології й аналізу сучасних метод навчання та фахівця по фортеп'яно.

Одеса

Державна опера інтенсивно поширює свої абонементи. На 10 жовтня запродано фабзавкомом та місцьком абонементів на 22.000 карб. з кредитом до 2 місяців.

На жовтневій святі дирекція театру організує театральний музей, де зібрано буде макети й ескізи постановок, що йшли в Одеській опері протягом 10 років революції. Музей міститиметься в фойє театру.

До складу Одеської опери прийнятий баритон Гаркаві. На пробі актор виявив прекрасні голосові дані. Вперше він виступатиме в опері „Фауст“ у ролі Валентина.

В Державнім Драматичнім театрі організована філія (Робсельтеатр), що вже розпочала роботу 8 жовтня п'єсою Ірчана „Підземна Галичина“ в центральній клубі Металістів. 9 жовтня ця сама п'єса пройшла в клубі спілки міського транспорту.

Через технічні нестатки сцени в театрі державної драми вирішено устаткувати рухому сцену, що значно спростить і прискорить постановочну роботу. Вперше на новій сцені піде п'єса „Бузнівський лицедій“ Мамонтова.

До Жовтневих свят Одеська держдрама готує „Любовь і Дим“ Дніпровського.

В Державнім Єврейським театрі прийнята до постановки п'єса Мих. Левидова „Бабеф“, п'єсу тепер опрацьовує для постановки режисер Смишляєв.

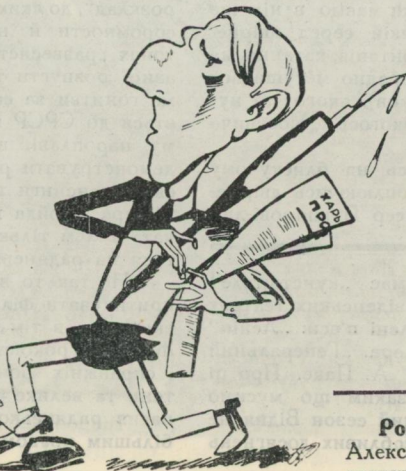
Для роботи в театрі запрошено відомого художника Фалька. В його оформленні піде одна постановка другої половини сезону.

В театрі руської драми на першу половину сезону намічено такий репертуар: „Джума-Машид“ Венеціанова, „Бетховен“ — Жіжмора, „Закат“ — Ба-

беля, „Растратчики“ — Катаєва, „Бронепоезд“ — Іванова, „Я заядлий буржуа“ — Гричера і Грина, „Сестри Жерар“ — Массе, „Унтиловск“ — Леонова. Театр одержав з Берліну п'єсу Голлера „Гоп-ля ми живем“, що закордонном набрала галасу.

Політосвіта й Окрпрофрада ухвалили починати спектаклі в усіх театрах точно о пів до 8-ої, щоб дати спрможність робітникам з передмість вертати після спектаклю додому трамваем.

Романовський до Л. Курбаса: Александр Степанович! Ваш конструктивизм я признаю.

Київ

Москва

Державний драматичний театр ім. Франка. Організація робітничого глядача для театру ім. Франка перебігає успішно. На сьогодні розповсюджено вже 70% абонементів. Представники театру виступають з доповідями про завдання театру безпосередньо на підприємствах:

Організовано виробничу Раду при пресбюрі театру. До складу Ради увійшли поруч з представниками громадських організацій і представники преси. Засідання ради відбуваються щопонеділка.

Наступна прем'єра, п'єса „Джума-Машід“ піде 25 жовтня. Художня Рада прийняла макету до цієї постановки худ. Драка.

До складу трупі вступила відома артистка Горська, що працювала в театрі ім. Франка у Харкові.

Для участі в роботі лабораторної станції запрошено кращі київські наукові сили: проф. Ніковський, Беклемішев, Канторов та інші.

Руська драма. В театрі крім підготовки до відкриття сезону йде спішна робота над складною постановкою „Штурм Перекопа“ — великою історичною хронікою, що піде на Жовтневі дні. Хроніку ставить Засл. Арт. Респ. П. Рудін.

Художник Г. Руді закінчив цілу серію макетів для перших постановок театру.

Серед сьогоднішніх постановок театру треба згадати нову комедію „Черное фиолетовое — красное“ на тему романа Вотеля „Наш Кюрі середі богатих“. На ту саму тему, що й відома п'єса „Ремесло господина Кюрі“. П'єса ця широко розгортає в сатиричних тонах картину передвиборчої кампанії в сучасній Франції та дає багатий матеріал для актора й постановщика.

В театрі ім. Заньковецької

Після 5 тижневого періоду 8 жовтня театр почав свій зимовий сезон в міських театрі ім. Гоголя.

В репертуарі театру: „Підземна Галичина“, „Любов Ярова“, „Собака на сні“, „Фуенте-Овехуна“, „Пурга“, „Енеїда“, „Народній Малахій“, Республіка на колесах“, „Яблуневий полон“, „Гейша“, „Фея гіркокого мигдалю“, „Рожеве павутиння“, „Оте-ло“, „Тартюф“, „Паливода“, „Ревізор“, „Сава Чалий“, „Розбійник Кармелюк“, „97“, „Вій“, „Господина заїзду“, „Родина щіткарів“, „Седі“, „Гайдамаки“, „Катерина“.

Зав. худ. частиною головн. режисер-Б. Романюцький. Режисер—Т. Лучко. Художник—Г. Орлов. Зав. музичною частиною М. Бак. Зав. хореограф. част. М. Явір. Директор Вс. Фальський.

Склад акторів: Грода—Лотоцька, Даценко, Зініна, Іванова, Квітка, Кірта, Корольчукова, Любарт, Міцкевич, Новальківська, Половко, Руно, Самійленко, Тілік, Франзенко, Янчук, Богданович, Введенський, Грінченко, Донець, Дударів, Захарів, Золотаренко, Капустянський, Лаврик, Лучко, Олесь, Погребний, Романицький, Слива, Супоня, Федькович, Фразенко, Шмирьов, Щоголів, Яременко.

Дирекцією на весь сезон підписані з Окрполітосвітами гарантійні угоди, а саме з Полтавою до 1 січня 1928 р., Сумами до 5 березня н.р. та Артемівським до 1 травня 1928 р. таким чином зимовий сезон, що передбачав роботу до 1 квітня, пролонговано на 1 місяць.

Театр енергійно готується до Жовтневих свят. Працює спеціально обрана комісія, яка зібрала матеріяли, що за ними написано спеціальну п'єсу—огляд.

На прикінці листопаду відбудеться урочисте свято з нагоди 5 річного ювілею театру. Тепер спеціальна комісія опрацьовує матеріяли за 5 років роботи театру і має виготовити ювілейний збірник.

В театрі Революції зимовий сезон розпочався п'єсою Глібова „Рост“. Театр виставлятиме нову п'єсу Ернеста Толлера „Гоп ля ми живем“ в авторизованому перекладі Сергія Мятєжного. Дирекція театру запросила для цієї постановки берлінського режисера Ервіна Піскатора, відомого своїми революційними виступами по берлінських театрах. На першій виставі сподіваються також бачити Е. Толлера.

Перший робітничий театр Пролеткульту почав сезон 13 жовтня п'єсою Бивалова „Каучук“.

Театр сатири розпочав сезон 14 жовтня новим оглядом Алексєєва та Ардова—„Чи не хуліган“?

Театр 4 студія вкупі з С. Чапигіним розпочав переробляти на п'єсу роман „Стенька Разін“.

Єврейський театр до 10-тих Роковин Жовтня готує п'єсу Різника „Повстання“. Постановка А. Грановського, оформлення І. Рабічева.

ВУФКУ

На Київській кіно-фабриці. Через ліквідацію зруйнованої землетрусом Ялтинської кіно-фабрики ВУФКУ, прискорено темп будівництва нової кіно-фабрики в Києві. План робіт на будівництві змінено так, щоб закінчити фабрику не пізніше квітня 1928 року.

Постачання картинами робітничих клубів. ВУФКУ склало генеральний договір з культвіділом Всеукраїнської Ради Профспілок про постачання картинами робітничих клубів. Від тепер клуби матимуть від ВУФКУ всі кращі картини.

Поширення мережі кіно-театрів. Для ліквідації кіно-реатральної кризи, що гостро почувається по великих центрах України та на Донбасі, вирішено поточного року розпочати будівництво нових кіно-театрів. В цій справі ВУФКУ нині провадить переговори з Окрвиконкомами, що мають взяти часткову участь у будівництві.

Поширення кіно-технікуму. Поширення виробництва висунуло потребу в кваліфікованих робітниках для фабрик, тому ВУФКУ вирішило реорганізувати й поширити кіно-технікум.

Етнографічна комісія й музично-етнографічний комітет УАН одержали запрошення від Руської Академії Мистецтв взяти участь на виставці мистецтва народів СРСР, що організується в Москві для ознаменування 10 роковин Жовтневої революції.

Кіно-хроніка СРСР

На об'єднаних Московських фабриках Совкіно виробляють тепер такі 15 картин: 1) „Двоє друзів—Модель та Подруга“ (комедія) Режисер Попов, опер. Грінберг. 2) „Капітанська дочка“, режисер Тарич, опер. Владимирський. 3) Комедія—„Приходите завтра“, режисер Черкасов, опер. Соловков. 4) „Баби Рязанські“, реж. Преображенська, опер. Кузнецов. 5) „Вибіт“—реж. Роом, опер. Фельдман. 6) „Тавро Хреста“ фільм із Корейського життя, реж. Інкіжінов, опер. Блюм. 7) „Жовтень“ реж. Ейзенштейн, опер. Тіссе. „Генеральна лінія“ реж. Ейзенштейн, опер. Тіссе. 9) „Булат Батир“ реж. Торич, опер. Гібер. 10) „Золоте Руно“ реж. Светозаров опер. Юдін. 11) „Двірі“—реж. Шеффер, опер. Латов. 12) „Пробна мобілізація“ (комедія) реж. Левшин, опер. Алексєєв. 13) „Мережево“—реж. Юткевич, опер. Шнейдер. 14) „Горбані“—реж. Юренів, опер. Кюнєт. 15) „Ножі“ (комедія) реж. Турін, опер. Гібер.

Відповідальний редактор **М. Христовий.**

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Харківська Державна опера

Вільгельм Тель

Опера на 4 дії. Муз. Россіні.

Дієві особи:

Геслер, імперськ. наміс. . . **Ходський**
Матильда—Геслерова сестра . **Карпова**.

Вальтер Фюрст (селянин) . **Сердюк**
Вільгельм Тель **Будневич**
Руді, рибалка **Колодуб**
Мельхталь **Серповська**
Арнольд, його син **Мосін**

(Заслуж. Арт. Респ.)
Джемі, Вільгельмів син . . **Фішер**
Ядвіга, Вільгельмова дружина **Мартинівич**

Конрад Баумгартен . . **Семенцов**
Рудольф Гаррас, шталмейстер Геслерів . . . **Дідківський**
Селяни лісових кантонів.

Постановка **Гол. Реж. Манзія**,
художник **А. Петрицький**.

Диригент **Арнольд Маргулян**
(Засл. Арт. Респ.)

Танки I й III акту в постановці
балетм. **Моїсеїва**

Соло до увертюри вик. на віолончелі—**Дінов**,
на флейті проф. **Лемберг**, на
анг. рожку—**Д. Раков**

Лібрето.

Народне свято в Швейцарії. Швейцарці згадують дні волі й щастя. Ядвіга, дружина Вільгельмова, пропонує найстаршому в громаді Мельхталю, за старинним звичаєм благословити в цей день своїх молодих односельчан. Арнольд чує сигнал тиранів, намісника Геслера, з якими мусить бути Матильда. Вільгельм пропонує Арнольдові рушити супроти ворога. Арнольд вагається поміж обов'язком спасти батьківщину й коханням до Матильди. Нарешті він зникає. Вбігає Лейдгольд і просить порятунку від ворогів, що забрали його доньку. Вільгельм веде його на супротивний берег. Рудольф, начальник війська Геслерового вимагає назвати ім'я того, хто врятував Лейдгольда й забив жовніра, що викрав Лейдгольдову доньку. Мельхталь відмовляється виказати, і його забивають.

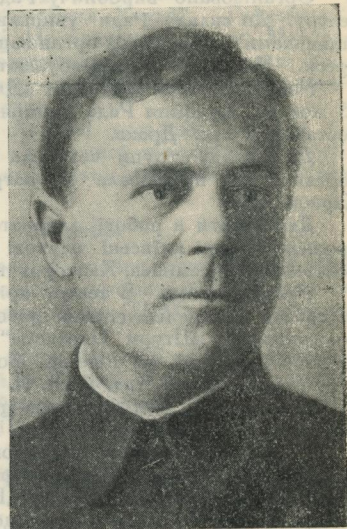
Матильда чекає на Арнольда. Приходить Арнольд і вони признаються одно-одному в коханні. Арнольд під впливом Матильди готовий іти до бою. Зачувши кроки Матильда зникає. Увійходять Вільгельм Вальтер, говорять Арнольдові про смерть його батька та закликають його помститись. Арнольд в розпачі, але йде виконати обов'язок. Вільгельм закликає народ стати проти ворога. Всі готові.

Приходить Геслер і вимагає щоб народ довів свою покору. Вільгельм з ним сперечається і Геслер наказує його затримати, але Вільгельм каже своєму синові Джемі піти лодому й дати гасло до повстання. Геслер заявляє, що він пустить Джемі тільки тоді, коли Вільгельм зробить чудо—Вільгельм, прекрасний стрілець, мусить стріляти в яблуко, положене на голові сина. Коли Вільгельм поцілить у яблуко, то Джемі буде врятований, в противний же разі Джемі скарають. Вільгельм просить дозволити йому не робити цього, але Геслер немолимий. Вільгельм стріляє і поціляє в яблуко. Тоді Геслер велить арештувати їх обох. За Джемі вступається Матильда й визволяє його.

Ядвіга хоче йти до Геслера просить за свого чоловіка й сина, але тут саме приходить Джемі й розповідає, що Матильда його врятувала і обіцяла врятувати так само й Вільгельма. Він дає гасло до повстання. Прибігає Лейдгольд і сповіщає, що Вільгельм, занесений бурєю пливе до берега. Являється Вільгельм і стріляє в Геслера, що саме надійшов. Всі святкують перемогу над насильниками.

Артист Будневич

Заслуж. арт. Республіки Мосін

Аїда

Опера на 4 дії, 7 карт. муз. Верді.

Цар Єгипетський **Семенцов**
Амнеріс **Ропська**
Аїда **Литвиненко-Вольгемут**
(Засл. Арт. Респ.)

Радамес **Голинський**
Амонасро **Будневич**
Гінець **Дідківський**
Рамфіс жрець за часів могутності фараонів **Паторжинський**

Дія точиться в Мемфісі
Диригент Засл. Арт. Респ.

Маргулян

Постановка реж. **Юнгвальд-Хількевича**

Танки—балетм. **Моїсеїва**.

Оформлення сцени худ. **Воленка**
Лібрето.

Начальник гвардії єгипетського царя Радамес кохає полонянку Аїду єфіопську принцесу; але в неї є дужа суперниця в особі фараонові доньки Амнеріс. Цар посилав Радамеса на чолі війська супроти єфіопів і в нагороду за перемогу над ворогом пропонує йому одружитися з Амнеріс. Полонений Радамесом батько Аїди, єфіопський цар Амонасро, умовляє Радамеса втікати разом з Аїдою на її батьківщину. Ревнива Амнеріс викриває змову, і Радамеса, за зраду батьківщині засуджують поховати живим у льоху. Аїда дістається в цей льох і гине разом із своїм коханим.

Чіо-Чіо-Сан

Опера на 3 дії.

Муз. Пучіні,

Дієві особи:

Чіо-Чіо-Сан . . . Альберт-Розанова
Сузукі . Златогорова, Мартинович
Леді Пінкертон . Сокіл, Казакевич
Пінкертон . . . Базанов, Середа
Консул Гришко
Горо Дідківський
Бонзор Семенцов
Комісар Мінаєв
Ямадорі Горохов
Диригує Засл. Арт. Респ.

Арнольд Маргулян

Лібрето

Японська гейша Чіо-Чіо-Сан, прозвана чужоземцями „Мадам Беттерфляй“, причаровує американського лейтенанта Пінкертон: вони женяться. Гейша щиро вірить у тривалість свого родинного щастя, і не зважає на обурення свого дядька, старого Бонзо, що проклинає цей шлюб з чужоземцем. Мінає три роки. Пінкертон давно вже кинув її, але вона чекає на його поворот. Її вже сватають за іншого, проте вона й досі кохає Пінкертон і звертається до американського консула, щоб той написав їй мужеві. Несподівано Пінкертон повертає до Японії. Чіо-Чіо-Сан готується зустрічати його. Та він уже жонатий на іншій, американці, яка довідавшись, що Пінкертон має сина від японки хоче відібрати сина в Чіо-Чіо-Сан та зробити його американським громадянином. Переконавшись, що шлюб її був тільки часовим гешефтом, Чіо-Чіо-Сан з розпачу перерізує собі горло заповідним батьківським ножем.

Фауст

Опера на 5 дій, 9 картин.

Муз. Гуно.

Дієві особи:

Фауст старий . . . Дідківський
Фауст молодий . . . Колодуб
Мефістофель . . . Паторжинський
Валентін Мінаєв
Маргарита Фішер
Зібель Ропська
Марта Мартинович
Вагнер Мартиненко

Балет „Вальпургієва ніч“ з участю прима-балерини Сальнікової виконують: К. Сальнікова, Дуленко, Переяславець, Васіна, Рубіна, Стрілова, Маслова, Литвиненко, Плетньов, Чернішов. Ковальов, Аркад'єв. Увесь балет, та учні студії.

Диригент І. Вайсенберг. Режисер Юнгвальд-Хількевич. Танки балетм. Моїсеїв. Оформлення худ. Ріфтін.

Соло на скрипці проф. Добржиневь та Пергамент. Соло на віолончелі Дінов.

Лібрето.

Старий учений, доктор Фауст зневірився в житті. Він шукає собі смерті в отруті, але тут саме перед ним з'являється Мефістофель і переконує його продати свою душу, а за це обіцяє повернути йому молодість. Ставши молодим, Фауст, за допомогою Мефістофеля причаровує молоду дівчину Маргариту й забиває на герці її брата Валентіна, що вступився за сестрину честь. Маргарита, щоб заховати безчестя убиває свою дитину. Її заважають до в'язниці, де вона через муки совісті страчує розум. Маргарита відмовляється втікти з в'язниці. коли Фауст намовляв її на це а побачивши Мефістофеля згадує все минуле й умірає з щирим каяттям.

Арт. Койлова

в ролі Амьєріє з опери Аїда

Євген Онегін

Опера на 3 дії, 9 картин

муз. Чайківського

Дієві особи:

Тетяна Сокіл
Ольга Ропська
Няня Мартинович
Онегін Гришко
Ленський Середа
Гремін Паторжинський
Тріке Колодуб
Зарецький Серповський
Ротний Мінаєв

Діється за часів царату (при Миколаї I).

Танки в постановці балетмайстра Моїсеїва

Диригує Петро Ставровський

Вистави веде М. Челеєзов

Лібрето

Молодий поет Володимир Ленський знайомиться з родиною своєї нареченої Ольги Лариної свого приятеля й сусіду на ім'я Євгена Онегіна. Сестра Ольги, Тетяна закохалася в Онегіна, але зневірений у житті Євген не примає її кохання. Тим часом сам на балі в Ларіних залицяється до Ольги й викликає ревності Ленського. Ленський кличе Онегіна на двобій, де Онегін забиває свого друга. Щоб спекатися мук сумління Онегін подорожує по світу. А коли повертається на батьківщину, стріває Тетяну вже в Петербурзі, заможним за князем Гремінім. Він закоханий в Тетяну й признається їй у цьому, та вона, вірна своєму мужеві, не приймає кохання, хоч і кохає Онегіна й досі.

В м. КИЇВІ

до журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

додається спеціальний додаток

З ПРОГРАМАМИ Й ЛІБРЕТО

ВСІХ КИЇВСЬКИХ ТЕАТРІВ

В Києві організоване представництво журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

що міститься в помешканні Державного драматичного театру ім. Франка, майдан Спартак № 2.

Дон-Кіхот

Балет на 4 д. 7 карт. **Л. Мінкуса.** Сцени й танки в новій постановці балетмейстера **Моїсеїва.**

Дон-Кіхот **Васютинський**
Санчо-Пансо **Аркад'єв, Непомнящий**

Лоренцо, Корчмар **Суворов**
Кітрі його дочка, вона ж Дульцінея **Сальнікова**

Гамаш, багатий шляхтич **Непомнящий, Аркад'єв**

Базиль, голяр **Литвиненко**
Хуан, закоханий в Кітрі **Ковальов**

Подруги Кітрі **Переяславець, Васіна, Красник і Ланцман**

Вулична танцюристка **Дуленко**
Еспада **Плетньов**

Чулоси **Чернишов і Барський**
Бандерільоси **Маневич і Райнке**

Матадори **Ковальов і Горохов**
Мерседес **Дубяго**

Антрепренер мандрівної трупи **Суворов**

Граціоза, його дочка **Переяславець**
Блазень **Ковальов**

Володарка дріяд **Дуленко**
Наймичка в таверні **Озолінг**

Герцог **Ніколаєнко**

Участь беруть: **Берг, Гасенко Маслова, Рубіна, Сакович, Стрілова, та весь балет.**

Пролог

Картина 1.

в паладі Дон-Кіхота.

1) Лицар Дон-Кіхот начитавшись лицарських романів готується до другого походу за славою. Примари Дон-Кіхота. Вихід Санчо-Пансо і збори в похід.

І дія, картина 2.

Майдан в Барселоні.

1) Народня сцена — вик. балет.
2) Сцена й танки Кітрі, Хуана й Базіля — **Сальнікова, Ковальов і Литвиненко.**

3) Батькові Кітрі не подобається, що вона кохає Базіля, він проганяє Базіля й примушує Кітрі віддатися за Гамаша, Кітрі не слухає й утікає. Юрба вітає Гамаша із зарученами. Він роздає гроші й просить потанцювати.

4) Сегілілля — **Лур'є, Горн, Малець, Жерлинська, Гасенко, Годар, Іхманицька, Тихомірова, Піно Гнутий Колів, Тарханів.**

5) Вихід і танки Тереодорів — **Плетньов, Чернишов, Барський, Маневич, Райнке, Ковальов, Го-**

рохов, Дубяго, Маслова, Сакович, Рубіна Стрілова, Якобі й Берг.

6) Танок вуличної танцюристки з бандерілями — **Дуленко й Тереодори.**

7) Бійка Тереодорів з міщанами, вихід Дон-Кіхота й Санчо-Пансо. Лоренцо просить Дон-Кіхота зайти спочити в його корчмі.

8) Танок Санчо-Пансо, служниці й міщанок — **Озолінг Аркад'єв і балет.**

9) Танок Кітриних подруг і Хуана — **Переяславець, Васіна, Красник, Ланцман і Ковальов.**

10) Сцена й танок, де Дон-Кіхот вибірає собі даму й називає її Дульцінеєю.

11) Менует — **Сальнікова, Переяславець, Васіна, Ланцман, Красник, Васютинський, Литвиненко, Непомнящий, Ковальов і Аркад'єв.**

12) Танок Кітрі — **Сальнікова.**

13) Санчо-Пансо краде поросю Юрба здоганяє його. Кітрі й Базиль тікають від Гамаша. Загальний танок.

II дія, картина 3.

В таверні.

1) Народня сцена й танки — **Сальнікова, Литвиненко й балет.**

2) Танок Мерседес — **Дубяго.**

3) Базиль розігрує драматичну сцену. Обвинувачує Кітрі в зраді й коле себе. Дон-Кіхот захищає Кітрі й Базіля від Лоренцо, що не хоче їх одружити та силує Кітрі віддатись за Гамаша. Юрба виганяє Гамаша з таверни. Базиль пояснює свій жарт і Лоренцо згоджується на весілля.

4) Загальний танок — всі.

III дія, картина 4.

Вітряки.

1) До табору мандрівної циганської трупи приїздить Дон-Кіхот і Санчо-Пансо. Дон-Кіхот приймає господаря трупи за вельможного герцога й просить гостинності. Цигани розважають його танками.

2) Циганський танок — **Сакович, Гасенко, Тихомірова, Якобі, Долохова, Штоль, Плетньов, Барський, Маневич, Горохов, Райнке, Піно й Тарханов.**

3) Танок Граціози й Блазня. **Муз. Годара — Переяславець і Ковальов.**

4) Танок циганок і циган — **Маслова, Стрілова, Рубіна, Берг і Чернишов.**

5) Трупа показує Дон-Кіхоту свій спектакль, він приймає його за дійсність і починає захищати героїню, руйнує ятку й усіх розганяє. Забачивши, що на вітряку крутяться крила, Дон-Кіхот починає з ними воювати. Крило його підхвачує, він падає й забивається.

Картина 5.

Заповідний ліс.

1) Дон-Кіхота змученого й побитого в бою з вітряками Санчо-Пансо кладе в лісі спочити.

2) Сон Дон-Кіхота а) Танок Лісових фей — **Долохова, Якобі, Сакович, Гасенко, Тихомірова, Маслова, Стрілова, Рубіна,** б) боротьба з корінням — **Гнутий, Тарханов, Барський, Горохов, Райнке.**

Картина 6.

Садок Дульцінеї.

Танок Дріяд і вихід Дульцінеї — **Сальнікова, Дуленко і балет.** Танок Володарки — **Дуленко.** Танок Дульцінеї муз. Берліоза — **Сальнікова.** Фінал — всі.

IV дія, картина 7.

В паладі Герцога.

1) Марш — всі.

2) Герцог дарує гроші на віно Кітрі. Дон-Кіхот їх вітає.

3) Болеро — **Рубіна, Стрілова, Маслова й Чернишов.**

4) Герць двох лицарів. Дон-Кіхот починає битися з одним лицарем, що перемагає його й бере з нього слово ніколи не витягати з пихов шпаги і кинути свої мандри. Танки на честь Дон-Кіхота, а) варіяція — **Переяславець, Берг, Дубяго,** б) вальс „Арлекинада“ — **Васіна, Плетньов і Чернишов,** в) Антре — **Сальнікова, Литвиненко, Переяславець, Берг і Дубяго,** г) Адажіо — **Сальнікова й Литвиненко,** д) Варіяція — **Васіна. Теж — Литвиненко, теж — Сальнікова,** е) Кода — **Сальнікова й Литвиненко.**

5) Фанданго — **Сальнікова, Литвиненко і всі.**

Соло на скрипці — проф. **Добержинець та Пергамент.**

Вілоончелі — **Дінов.**

Арфі — **Пушкарьова.**

Диригент — **І. Вайсенберг.**

Художник **Альмединген.**

Монтировка — худ. **Волненка.**

Балетмейстер — **Мих. Моїсеїв.**

Режисер **Муравін.**

Держтеатр „Березіль“

Шпана

Огляд—ексцентріяда в 9 показах.

Сатира памфлет Ярошенка.

Словесне оформлення інтермедій
Каплі—Яворовського та Бондарчука.

Композиція огляду Бортника.

Дієві особи:

Стрижак Шагайда.
Бухгалтер Крушельницький.
Довгаль Сердюк.
Машиністка Ольга Чистякова.
" Бабіївна.
Шерстка Радчук.
Селянин Бабенко.
Робітник Стеценко.
Секретар Нарсуду Савченко.
Хазяїн пивної Карпенко.
Повії Стещенко, Криницька.
Безпритульні Доценко, Пігулович.
Музики в пивній Станіславська,
" " " Шутенко, Ходкевич.
Агенти каррозуку Балабан,
" " " Карпенко,
Міліція Кононенко, Козаченко.
" Стеценко.

Диспут:

Бринза—Пилипенко, Пузо—Козаченко, Кіріпичков—Гавришко, Шароварник—Стеценко, Молокосенко—Шутенко, Мрійновийний—Ходкевич Вибий зуб—Масоха.

Скетинг ринг:

Конферанс—Балабан, Іванів, Слуги просценіуму: Титаренко, Петрова, Свашенко, Подорожній, Іванів, Білашенко, Дробинський, Назарчук.

Театральна інтермедія: режисер-Шпанський—Подорожній.

Танок смерті: Титаренко, Балабан, Масоха.

Аристократка—Криницька.

Аристократи: Петрова, Лор, Пігулович, Доценко, Стещенко, Гавришко, Назарчук, Іванів, Козаченко Стукаченко, Возія.

Робітник Грім—Бабенко.

Робітники: Карпенко, Савченко, Ходкевич, Шутенко, Стеценко, Жаданівський, Кононенко, Романенко.

Кустпромці: — Пилипенко, Стещенко, Криницька, Смерека, Жаданівський, Стукаченко.

Постановка режисера
Бортника

Реж. лаборанти: Лішанський

Художники. Шкляїв та
Сімашкевич

Диригент Крижанівський

Виставу веде помреж.
О. Савицький

Яблуневий Полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)
Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій — командир
П'ятого Радянського Полку Долінін
Сатана, його брат Кононенко
Матрос Антонович
Таня Бабіївна
Отаман Петлюрівської Дивізії Сердюк
Нещадим Нач. Штабу Подорожній, Радчук
Ярославна — Начал. контр-розвідки Чистякова
Іва Титаренко, Смерека, Пілінська
Адам льокай Іви Ходкевич
Шахтор Жаданівський
Гаврилко Гавришко
Гак Стеценко
Малеча Козаченко
Олешко Шутенко
Хлопчик-повстанець Пігулович
Сафо-хінець, вістовий Зіновія Назарчук
Жінка перша повстанка Станіславська
Жінка друга повстанка Криницька
Командарм Бабенко
Ад'ютант Командарма Шутенко
Комдив Гавришко
Вартовий Мілутенко
Пілот Іванів
Санітарка Станіславська
Повстан. перший Білашенко
Повстан. другий Козаченко
Алмазов начальник Гарматн. дивізіону Петлюр. армії Ходкевич
Головань — полковник Бабенко
Хорунжий Діхтяренко
Ад'ютант Іванів
Молот-Ватажок Загону Дробинський
Денісов — Денікінський полковник Мімотенко
Гайдамака перший Хвиля
Гайдамака другий Гавришко
Інспектор — представл. Уряду Савченко
Машиністка Косаківна
Чорношличник Гавришко
Вартовий Шутенко
Редька—інтендант Жаданівський
Ад'ютант перший Хвиля
Ад'ютант другий Жаданівський
Ад'ютант третій Іванів
Селянка Пилипенко
Дід Хвиля
Червоноармійці, чорношличники, селяни. Гості на бенкеті.

Мікадо

оперета на 3 дії за Суліваном
музика Богдана Крижанівського,
текст М. Йогансена та О. Вишні.

Дієві особи:

Юм-Юм Титаренко, Доценко
Лі-ті-фу Чистякова, Стещенко
Піті-Сінг Пілінська
Піп-бо Пігулович
Нанкі-пу Білашенко
Мікадо Романенко, Сердюк
Цу-ба Гіряк
Коко Крушельницький
Піш-Туш Мілутенко
Кі-кі Жаданівський
Міністр краси Свашенко
" війни Козаченко
" здоровля й моралі Дробинський
" ділових справ Масоха
" публ. розваг. Хвиля
Бонза Пилипенко
Гвардія Назарчук
Військо Шутенко
Селянин Свашенко
Ослик Назарчук
Професор Кононенко
Астролог Савченко
Пожежний Карпенко
Гейші: Горна, Доценко, Косаківна, Лор, Петрова, Смерека, Станіславська, Стещенко
Моряки Дробинський, Карпенко, Козаченко, Кононенко, Масоха, Свашенко, Лор.

Постановка Валерія Інкіжінова.

Оформлення сцени Вадима Меллера

Відновляє Режисер

Лесь Дубовик

Диригент Б. Крижанівський

Виставу веде помреж.

О. Савицький

І-ша дія картини: 1. „Пролог“, 2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий Полон 4. „Політикини“ 5. „Сатана попався“.

II дія. 6. „Матроська іділія“ 7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.

III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У командарма“ 11. „Злякались пострілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“ 14. „Зустріч“ 15. „Фінал“.

Постановка режисера Я. Бортника.

Реж. Лаборанти } В. Гайворонський
А. Макаренко

Художнє оформлення В. Шкляїва.

Помреж. О. Савицький.

Король бавиться

Мелодрама на 4 дії за В. Гюго

Переклад М. Рильського

Король Франциск Ф. Радчук

Трібуле, королівський блазень Ю. Гіряк

Сен-Вальє Антонович

Де-Пен Б. Балабан

Де-Горд С. Ходкевич

Пан де Косе С. Карпенко

Маро — поет Л. Подорожний

Моншеню Б. Дробинський

Пардалян С. Сващенко

Сальтобаділь С. Шагайда

Вандрагон М. Назарчук

Магелон Криницька

Блянш доня Трібуле Л. Доценко

Берард Н. Пилипенко

Пані де-Косе І. Петрова

Пані Куаслен С. Лор

Пані Моншверель С. Косаківна

Пані де-Вандом О. Пігулович

Пані Д'Альб Пілінська

Вояки Кононенко, Бабенко, Гавришко, Степенко

Постановка режисера

Бориса Тягна

Художник

В. Шкляїв

Музика

П. Козидького

Реж. лаборант

В. Сляренко

Диргент

Б. Крижанівський

Веде виставу

О. Савицький

Театр Пролеткульта

По ту сторону щели

(Профессор Друммонд)

П'єса в 3 дійствах (9 епізодів)

А. Афіногенова, по Джеку Лондону.

Дійствующие лица:

Профессор Друммонд Б. Дьяков

Рабочий Билль Тодс Б. Гаремов

Морган, банкир Н. Федоренко

Регина, его дочь М. Давидов

Секретарь Моргана О. Гандель

Ван-Форст, профессор К. Богданова

Ван-Форст, его жена В. Ханченко

Елена, их дочь И. Гальперин

Веблен, спортсмен А. Алимов

Марго, секретарь Друммонда А. Майзель

Джо, слуга Друммонда А. Качеров

Харвард, издатель А. Свистунов

Мак, председатель союза Б. Гаремов

Мэри, секретарь союза П. Ермакова

Томм-Ману, негр В. Грудницький

Ю-Ли, хозяйин бара А. Туманский

Патти, негритенок П. Долгополов

Вильямс, шпик А. Свистунов

Старший мастер А. Алимов

Джонс, старый рабочий С. Гордиенко

Патрик Леслинг В. Дудецкий

Новичек М. Давидов

Боб П. Долгополов

Гарри С. Чижко

Джипси Ф. Белопольский

Лиззи И. Хатьянов

Анна А. Васильева

Кетти А. Бурштейн

Сыщик К. Богданова

І-й полісмен И. Хатьянов

І-й репортер А. Туманский

І-й репортер В. Дудецкий

І-й репортер А. Качеров

П-й репортер Ф. Белопольский

Графиня Лежінська А. Бурштейн

Князь Головин С. Чижко

Матрос И. Хатьянов

Ковбой А. Алимов

1-ый А. Качеров

2-ой } фашисты П. Долгополов

3-ий } И. Гальперин

4-ый } А. Алимов

Гости у Моргана: Васильева, Майзель, Ермакова, Алимов, Гальперин

Долгополов, Качеров.

Постановка А. Лукацкого

Художник А. Бусулаев

Композитор Ю. Мейтус

Танцы в постановке Вигиєва

Лаборанты: А. Бусулаев, Б. Гаремов

Художественный руководитель Захарий Вин

Управляющий театром Н. Муренко

Сила сильных

П'єса в 3 дійствах В. Плетньова,

по рассказу Б. Лавренева „О простой вещи“.

Действующие лица:

Леон Кутюрье. Француз комерсант Б. Гаремов

Дмитрий Орлов

Марго-Кутюрье Беда, подпольный

работник Н. Федоренко

Доктор Саковнин О. Гандель

Саковнина, жена доктора К. Богданова

Полковник Розенбах. Начконтрразведки А. Туманский

Поручик Соболевский.

Комендан контрразведки И. Гальперин, Дудецкий, Свистунов

Капитан Туманович. Военный следователь Б. Дьяков

Семенушин. Член Ревкома. Подпольщик В. Грудницький

1-й офицер С. Гордиенко

2-й „ А. Свистунов

3-й „ С. Гордиенко

Юнкер Терещенко М. Давидов

Интеллигент П. Долгополов

Торговец В. Дудецкий

Селянин Ф. Белопольский

Акцизный чиновник И. Гальперин

Девушка с кудряшками А. Алимов

Простая женщина В. Ханченко

Постановка А. Васильева

Реж. Лаборант Б. Дьяков

Художник А. Бусулаев

Зав. Музык. Част. Б. Финдель

Спектакль ведет С. Чижко.

Русский Драмтеатр

Горе от ума

Комедия в 4 дейст.

А. С. Грибоедова

Действующие лица:

Павел Афанасьевич Фамусов

Управляющий в казенном

месте П. А. Алексеев

Софья Павловна, его дочь М. Н. Дефорж

Лиза, служанка Л. С. Самборская

Алексей Степанович Молчалин, секретарь Фамусова А. М. Борелин

Александр Андреевич Чацкий В. А. Блюменталь-Тамарин

(Засл. арт. республ.)

Полковник Скалозуб Н. А. Хорват

Наталья Дмитриевна И. А. Ложилина

Платон Михайлович Л. Я. Полевой

Князь Тугоуховский А. Ф. Намфрод

Княгиня Тугоуховская А. И. Берковская

1-ая княжны Е. М. Метельская

2-ая М. А. Неар

3-ая Е. А. Саблина

4-ая их Е. И. Ленская

5-ая З. П. Паяр

6-ая дочери Н. Н. Наврозова

Графиня бабушка М. М. Муссури

Графиня внучка В. С. Шевырева

Антон Антонович Загорский Н. А. Шевелев

Решетиллов Г. В. Гетманов

Г-н Н Росций

Г-н Д В. П. Лермин

Петрушка Н. М. Юренев

Швейцар А. С. Крымский

Постановка Н. А. Алексеева

Ведут спектакль: М. В. Владимиров и Д. А. Дейсмар

Оформление спектакля художн. Н. К. Пеленкина

Зав. худ. частью Л. С. Самборская

Главный режиссер П. А. Алексеев

Очередной режиссер Н. А. Хорват

Зав. музык. частью Я. Полферов (профес.)

КУПИТЕ ТИЖНЕВИК

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Продается в усіх театрах у Харкові й Київі.

Ціна одного примірника 20 к.

Театр Музкомедії

Ярмарка невест

Муз. ком. в 3 действ. . . **В. Якобы**
 Джек Гаррисон . . . **Янет**
 Флора, его жена . . . **Каренина**
 Люси, его дочь . . . **Попова**
 Том Миглес . . . **Бравин**
 Бэсси, камеристка Люси **Болдырева**
 Граф Ротенберг . . . **Таубе**
 Фриц, его сын . . . **Таганский**
 Шериф, хозяин гостиницы . . . **Шадурский**
 Пастор . . . **Толин**
 Юноша . . . **Ромашкевич**
 Нотариус . . . **Забайкалов**
 Капитан . . . **Брянский**
 Постановка гл. Режисера **Ф. С. Таганского**
 Главн. дирижер **Н. А. Спиридонов**
 Прима балерина . . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер . . . **А. С. Квятковский**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**
 Художник . . . **Супонин**

Миг счастья

Муз. ком. в 3 действ. муз. **Штольца**
 Граф фон-Биберах . . . **Таубе**
 Эльфрида, его жена . . . **Гвоздева**
 Ганс, их сын . . . **Десямар**
 Луц фон-Бурген . . . **Шадурский**
 Мусенбахер . . . **Васильчиков**
 Ева, его жена . . . **Каренина**
 Лицци, его дочь **Попова**, **Болдырева**
 Дезире, шансон. певица **Наровская**
 Фриц . . . **Райский**
 Платцер . . . **Таганский**
 Тоблас, владетель парикмахерской . . . **Забайкалов**
 Мальчик . . . **Лесковская**
 Кассирша . . . **Шульженко**
 Постан. гл. реж. **Ф. С. Таганского**
 Дирижуєт **С. Д. Солящанский**
 Прима балерина . . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер . . . **А. С. Квятковский**
 Художник . . . **Супонин**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Сильва

Муз. ком. в 3-х действ. **Кальмана**
 Князь Валянюк . . . **Янет**
 Княгиня Валянюк, его жена . . . **Каренина**
 Эдвин, их сын . . . **Райский**
 Стасен їх племянница . . . **Таганская**
 Сильва Вареску . . . **Наровская**
 Ферри . . . **Васильчиков**
 Граф Бони . . . **Таганский**
 Ропе . . . **Брянский**
 Генерал . . . **Толин**
 Нотариус . . . **Шадурский**
 Никсо . . . **Толин**
 Постановка гл. режис. **Ф. С. Таганского**

Дирижуєт **С. Д. Солящанский**
 Прима балерина . . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер . . . **А. С. Квятковский**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**
 Художник . . . **Супонин**

Коломбина

музком. в 3 д. муз. **А. Рябова**
 Графиня Коллета . . . **Наровская**
 Маркиз Филипп . . . **Тауба**
 Октав Дюпорей . . . **Райский**
 Пикадор . . . **Янет**
 Кайтал . . . **Таганский**
 Этелька . . . **Болдырева**
 Жопонэ . . . **Шадурский**
 Жорж . . . **Брянский**
 Рауль . . . **Десямар**
 Эрнео . . . **Забайкалов**
 Матрос . . . **Толин**
 Лакей . . . **Ромашкевич**
 Постановка гл. режис. **Ф. С. Таганского**
 Дириж. **С. Д. Солящанский**
 Балетмейст. **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Спектакль ведет **Л. Г. Маленский**

Баядерка

музком. в 3 д. муз. **Кальмана**.

Принц Раджами . . . **Райский**
 Одетта Даримонт . . . **Попова**
 Маркиз Наполеон . . . **Таганский**
 Луи Филипп . . . **Янет**
 Марнетта . . . **Наровская**
 Полк. Паркер . . . **Хенкин**
 Фефе . . . **Миловидова**
 Дева, ад'ютант . . . **Десямар**
 Дева Синчи . . . **Засимович**
 Деватор Трабизонт . . . **Шадурский**
 Пимпринетт . . . **Брянский**
 Котек . . . **Забайкалов**
 Джони . . . **Десямар**

Директор бара **Толин**
 Капельдинер **Ромашкевич**
 Постановка гл. реж. **Ф. С. Таганского**
 Дириж. **С. Д. Солящанский**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Марица

музком. в 3 д. муз. **Кальмана**.

Марица . . . **Наровская**
 Тассило . . . **Райский**
 Лиза, его сестра . . . **Таганская**
 Коломан Зупан . . . **Таганский**
 Графиня . . . **Каренина**
 Пенчик . . . **Таубе**
 Граф Карл . . . **Брянский**
 Чекко . . . **Шадурский**
 Популеско . . . **Янет**
 Цыганка . . . **Белецкая**
 Берко, цыган . . . **Толин**

Постановка гл. реж. **Ф. С. Таганского**

Дирижуєт гл. дириж. **Н. А. Спиридонов**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

В стране долларов

музком. в 3 д. муз. **Лео-Фаля**
 русск. текст **Норина**.

Джон Кудер, президент угольного треста . . . **Васильчиков**
 Алиса, его дочь . . . **Попова**
 Дези грей, его племянница . . . **Болдырева**
 Дик, его племянник . . . **Десямар**
 Фреди Вербург . . . **Бравин**
 Ганс Фон-Шлик . . . **Таганский**
 Ольга Любинская, укротительница львов . . . **Меджи**
 Том Кудер, брат Джона . . . **Хенкин**
 Мисс Томпсон, экономка . . . **Каренина**
 Джемс, каммендинер **Толин**
 Билль, шоффер . . . **Ромашкевич**

Постановка главного режисера **Ф. С. Таганского**

Дирижуєт главн. дирижер **Н. А. Спиридонов**

Прима балерина **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Спектакль ведет **Л. Г. Маленский**

Принцесса цирка

Муз. комедия в 3 действ. **Кальмана**

Федора Корнеджи, американка вдова . . . **Светланова**
 Князь Афанасий Рюрикович . . . **Янет**
 Князь Купоров . . . **Кушнир**
 Граф Пусин . . . **Десямар**
 Мушкин . . . **Шадурский**
 Брусовский ад'ютант . . . **Хенкин**
 Директор цирка **Бравин**
 Мистер Икс . . . **Янет**
 Пинелли режиссер цирка . . . **Таубе**
 Мисс Мабель, наездница . . . **Таганская**
 Барон Розенцвей **Толин**
 Карла Шлумбергер . . . **Каренина**
 Топи, ея сын . . . **Таганский**
 Пеликан, обер-кегельнер . . . **Васильчиков**
 Максим, пиколо **Забайкалов**
 Михаил, дворецкий князя . . . **Толин**
 Мери, девушка в баре . . . **Шульженко**
 Билетер . . . **Ромашкевич**

Постановка гл. режисера **Ф. С. Таганского**
 Дирижуєт гл. дирижер . . . **Н. А. Спиридонов**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Художник . . . **Супонин**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

ОТ ВАЛЮТНОГО УПРАВЛЕНИЯ Н.К.Ф. У.С.С.Р.

По постановлению ЦИК и СНК от 24-VIII текущего года Народный Комиссариат Финансов выпускает государственный 6% выигрышный **Займ Индустриализации Народного Хозяйства СССР.**

Займ выпускается на 200 мил. рублей срок на 10 лет с 1-X—27 г. по 1-X—37 года в облигациях достоинствами 25 рублей, с подразделением каждой облигации на 5-ть равных частей, каждая из которых имеет право на соответствующую часть выпавшего на облигации выигрыша, а также процентного дохода. **Из общей суммы Займа выделяется 20.000 серий на 25 милл. рублей на финансирование Днепростроя.**

Облигация Займа приносит по купонам 6% годовых выплачиваемых 2 раза в год 1-го апреля и 1-го октября. Кроме этого в течении срока Займа будет произведено 38 тиражей выигрышей, в которых будет розыграно 734.800 выигрышей на сумму 96.042.000 рублей.

Первый тираж выигрышей состоится 28-го декабря 1927 г. в котором будет розыграно 23.300 выигрышей на сумму 3.001.500 р.

В ЧИСЛЕ КОТОРЫХ: 1 выигрыш в 25.000 р.

5	”	по 10-000 ”
10	”	” 5.000 ”
84	”	” 1.000 ”
3150	”	” 250 ”
15800	”	” 100 ”

Таким образом 1 выигрыш приходится на каждые 325 облигаций.

Выигрышная облигация оплачивается одновременно с выигрышем и в дальнейших тиражах не участвует. Вновь выпускаемому Займу присвоены все выгоды, предоставленные другим Займам.

Продажа облигаций Займа Индустриализации-Днепростроя в городах и сельских местностях началась и будет производиться **до 15-го ноября по льготновыпускному курсу 24 руб. за 25-ти рублевую облигацию** (соответственно 4 р. 80 к. за $\frac{1}{5}$ часть).

Продажа облигаций производится с рассрочкой платежа единовременным покупателям на 4-ре м-ца, а коллективам трудящихся на 7 месяцев. После первого взноса закупленные облигации и процентный доход от них принадлежат покупателю.

Лицам оплатившим всю стоимость облигаций сразу предоставляется дополнительная скидка в размере 25 коп. на каждую целую облигацию, таким образом облигации продаются им по 23 р. 75 к. за целую облигацию (соответственно 4 р. 75 к. за $\frac{1}{5}$ часть).

Номера подписанных облигаций закрепляются за подписчиками до 1-го тиража, за единовременными покупателями после 3-го взноса, а коллективными после 2-го взноса.

В гор. Харькове продажа облигаций производится в кассе Оксфинотдела, всех кредитных и почтовотелеграфных учреждений и всех сберкассах. В сельских же местностях продажа облигаций производится в почтовотелеграфн. сберегательн. кассах.

РУССКИЙ ДРАМАТИЧЕСКИЙ ТЕАТР

ПОМЕЩЕНИЕ
ГОС. ЕВР. ТЕАТРА

бывш.

Малый Театр
Харьк. Набережн. 6
Тел. 35-54

**ОТКРЫТИЕ
СЕЗОНА**

СУББОТА 29-го,
ВОСКРЕСЕНЬЕ 30-го
..... ОКТЯБРЯ

У. С. С. Р.

:: ХАРЬКОВ ::
Зимний Сезон
1927/28 года

ГОРЕ от УМА

Комедия в 4 дейст.
А. С. Грибоедова

Директор **И. С. Вейнберг** Главн. Администратор
Администр. **Я. Подольский** **Георгий Бунин**

НАЧАЛО
СПЕКТАКЛЕЙ
РОВНО
в 8 час. веч.

После 3-го
сигнала вход
в зрительный
зал закрыт
... для всех ...

ИЗДАТЕЛЬСТВО
„ТЕА-КИНО-ПЕЧАТЬ“
Ленинград, Пр. 25-го Октября, 28, тел. 582-26 и 2 31-41

РЕДАКЦИЯ
ТЕАТРАЛЬНО-МУЗЫКАЛЬНОГО
СПРАВОЧНИКА на 1928 год
(4-й год издания)

просит всех артистов, музыкантов, театрально-музыкальных деятелей, заведующих музыкально-театральными производственными мастерскими, настройщиков и прочих, дать сведения о себе, о своих предприятиях и учреждениях и о театрально-музыкальной жизни города для бесплатного помещения в „Справочнике“

Присылка сведений не позднее 15 ноября с. г.
Выпуск „Справочника“—около 10 декабря

Цена в переплете по подписке с доставкой и пересылкой (при высылке денег)—1 р., наложенным платежом 1 руб. 30 к. За границу вдвое. = Сведения и заказы направлять в Редакцию „Справочника“—Ленинград, 8.

Ул. Союза Печатников, 19 кв. 4. тел. 109-12)
Ив. Ив. ПОКРОВСКОМУ

СПИСОК № 22

П'єс дозволених до вистави Вищим Репертуарним Комітетом УПО НКО УСРР

Український репертуар

1. Михайлець Г. „Вороги“, п'єса на 1 дію. „Сільський театр“ за 1927 р. № 10 (20) Стор. 9. А.
2. Товстонос Вал. „Круча“, п'єса на 5 д. (На мотив оповідання Г. Мачтета „На море“) Вид. „Атос“, Миргород 1918 р. Стор. 64. А.

Руський репертуар

3. Акимов Игорь „Павлушкино счастье“, п'єса в 2 д. ГИЗ 1925 г. А.
4. Антимонов С. „Петровы потехи“ Ком. в 4 д. А.
5. Афиногенов А. „Сдвиг“ (Черти), драма в 6 к. (по Ак. Позднееву) А.
6. Бояновский Вл. „Натали Пушкина“, драма в 9 к. А.
7. Венкстерн Н. А. „В 1825 г.“. П'єса. Б.
8. Витте Н. С. „Красные дьяволята“ или „Охота за голубой лисицей“ п'єса в 6 д. (По пов. Бляхина). Изд. „Уралкнига“ Свердловск. А.
9. Волгин Борис. „Взрыв“. Драма в 5 д. рук. Стр. 146. А.
10. Волков М. и Жижмор М. „Тайна чортовой кухни“. П'єса. Б.
11. Волохова и Бобырь. ЭМС. Ком. в 4 д. А.
12. Волькенштейн В. „Медвежий лог“ револ. сцены в 4 д. МТИ 1927 г. Стр. 56-75 коп. А.
13. Всехсвятская Н. Иркутов А. и др. „Прожектором по городу“ П'єса в 2 ч. Изд. „Долой неграмотность“. А.
14. Геркен Евгений „Где танцуют шими“ (Биос). Музком. в 3 д. Рук. Стр. 77. Б.
15. Головчинер В. „Гаврош“ Комед. в 11 карт. А.
16. Давидовский. „Страсть мистера Маррапита“. А.
17. Жижмор Макс. „Бетховен“. П'єса в 4 д. Изд. МОДПик М-Л. 1927 г. Стр. 86-75 коп. А.
18. Жижмор Макс и Сутугин Сергей. „В царском застенке“ (Не покорюсь). П'єса в 4 д. из жизни политкаторжан. Рук. Стр. 60. А.
19. Зарудный Иван. „Против отца“. П'єса из деревенской жизни, в 4 д. МТИ 1927 г. Стр. 40. 50 коп. А.
20. Корякина Е. и Петров-Краевский Е. „Людовик ненавистный“ (Коронованный безумец) Траг-ком. в 5 д. А.
21. Крашенинников Н. А. „Мать“. Драма в 5 д. (По М. Горькому). А.
22. Лернер Н. „Растрата“. П'єса в 6 карт. МТИ 1927 г. Стр, 41. 80 к. А.
23. Лунии С. „Красный Петушок“ П'єса в 3 д. А.
24. Мартынов Т. „Тьма“ П'єса в 1 д. Изд. „Долой неграмотность“. А.
25. Морозов М. „Наказанный Панталон“. Ком. в 1 д. А.
26. Мулюкин П. „Перед рассветом“ (Золотоискатели). Драма в 4 д. А.
27. Мюссе Альфред. „Девичьи грезы“ П'єса. Пер. Ветринского. Б.
28. Прокофьев. „Нельзя забыть“ Драма в 10 карт. А.
29. Прокофьев. „Страсть мистера Маррапита“ Ком. в 3 д. А.
30. Ромашов Б. „Матрац“ Ком. в 5 д. А.
31. Ромэн Жюль. „Восстание буржуа“ (Жан Мофран). Мистерия в 5 д. Пер. Н. Полетика. Б.
32. Сарду В. „Фелора—императрица Византийская“ (Акробатка на троне). Драма в 7 карт. Пер. Попова. Б.
33. Соболевиков-Самарин. „Ванька ключник“. Песня-былина в 5 д. А.
34. Сухотин. П. „Амур в лапоточках“. П'єса в 5 д. А.
35. Турган О. „Суд над приказчиком горлатым“. Инсцен. в 3 д. Рук. Стр. 33. А.
36. Фульди Людвиг. „Потерянная дочь“, П'єса в 3 д. Б.
37. Шток и Гусев. „Сказка о рыбаке и рыбке“. Ком. в 4 д. Б.
38. Юрьин Юрий. „Голый человек“. Комед. в 4 д. и 5 карт. Изд. МОДПик М-Л. 1927 г. Стр. 44. 60 к. А.
39. Яльцев П. „Яблочка с червоточиной“. Ком. в 3 д. ГИЗ. А.

Вчен. Секретар ВРК М. Плеський